

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobců:

- a) **Č. š. spol. s r. o.**, IČO: X
sídlem X
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Horákem
sídlem Jandova 208/8, Praha 9
- b) **K. – L. k., z. s.**, IČO: X
sídlem X

proti

žalovaným:

1. **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5
2. **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 65, Praha 10
3. **Městský úřad Příbram**
sídlem Tyršova 108, Příbram I.

za účasti

- osob zúčastněných na řízení: 1. **B. B. spol. s r. o.**, IČO: X
sídlem X
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Roubalem

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

sídlem Otýlie Beníškové 1664/14, Plzeň
2. P. – s., a. s., IČO: X
sídlem X

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného 1. ze dne 12. 6. 2019, č. j. 065598/2019/KUSK, závaznému stanovisku žalovaného 1. ze dne 30. 7. 2018, č. j. 099736/2018/KUSK, závaznému stanovisku žalovaného 2. ze dne 10. 5. 2019, č. j. MZP/2019/500/1071, rozhodnutí žalovaného 1. ze dne 10. 6. 2019, č. j. 076453/2019/KUSK, a rozhodnutí žalovaného 3. ze dne 6. 2. 2018, č. j. MeUPB 12001/2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného 1. ze dne 12. 6. 2019, č. j. 065598/2019/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému 1. k dalšímu řízení.
- II. Řízení o žalobě žalobce b) proti rozhodnutí žalovaného 1. ze dne 10. 6. 2019, č. j. 076453/2019/KUSK, a rozhodnutí žalovaného 3. ze dne 6. 2. 2018, č. j. MeUPB 12001/2018, se zastavuje.
- III. Ve zbývajících částech se žaloby obou žalobců odmítají.
- IV. Žalovaný 1. je povinen do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni a) na náhradu nákladů řízení částku 15 342 Kč k rukám jejího zástupce advokáta Mgr. Martina Horáka.
- V. Žalovaný 1. je povinen do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci b) na náhradu nákladů řízení částku 4 000 Kč.
- VI. Ve vztahu mezi žalobci a žalovanými 2. a 3. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
- VII. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 24. 8. 2019 se žalobkyně a) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného 1. ze dne 8. 10. 2018, č. j. 104312/2018/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta odvolání žalobkyně a), žalobce b) a dalšího odvolatele a potvrzeno rozhodnutí žalovaného 3. (dále též „stavební úřad“) ze dne 19. 11. 2018, č. j. MeUPB 105552/2018 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo na žádost první osoby zúčastněné na řízení (dále jen „žadatelka“) rozhodnuto o umístění stavby *dvou vrtaných studní* na pozemku p. č. X v k. ú. P. (dále jen „stavba“; všechny dále uváděné pozemky se nacházejí v k. ú. P.). Dále se domáhala zrušení závazného stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 30. 7. 2018, č. j. 099736/2018/KUSK (dále jen „stanovisko EIA“), závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí (dále též jen „ministerstvo“) ze dne 10. 5. 2019,

č. j. MZP/2019/500/1071 (dále jen „potvrzující stanovisko EIA“), rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 6. 2. 2018, č. j. MeUPB 12001/2018 (dále jen „rozhodnutí o výjimce“), a rozhodnutí žalovaného 1. ze dne 10. 6. 2019, č. j. 076453/2019/KUSK (dále jen „odvolací rozhodnutí o výjimce“), jež byly vydány jako podkladové akty mj. pro řízení o umístění stavby. Věc byla zapsána pod sp. zn. 55 A 67/2019.

2. Žalobce b) se samostatnou žalobou podanou dne 4. 9. 2019, zapsanou pod sp. zn. 43 A 75/2019, rovněž domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. V rámci žaloby dále také žádal zrušení stanoviska EIA, potvrzujícího stanoviska EIA, rozhodnutí o výjimce a odvolacího rozhodnutí o výjimce. Na výzvu soudu žalobce b) podáním ze dne 7. 10. 2019 sdělil, že s ohledem na judikaturu, která neumožňuje zrušení rozhodnutí o výjimce a odvolacího rozhodnutí o výjimce, požaduje pouze jejich přezkoumání.
3. Usnesením ze dne 13. 12. 2019, č. j. 55 A 67/2019-91, soud spojil obě věci ke společnému projednání. Věc je tak dále vedena pod sp. zn. 55 A 67/2019.
4. Stanovisko EIA bylo jako souhlasné vydáno k posouzení vlivů provedení záměru *betonárny B. B. spol. s r. o. – závod P. – snížení kapacity* (dále jen „záměr“) na životní prostředí. Záměr spočívá ve vybudování betonárny v průmyslové zóně B. v P.. Sestává z několika stavebních objektů, zejména vlastní betonárny, betonových zásobníků, recyklačního zařízení, trafostanice, *dvou studní s hlubokými vrty pro čerpání vody*, retenční nádrže a čerpací stanice na naftu. Kapacita záměru je 20 000 m³ (tj. asi 46 000 tun) betonu za rok. Oznamovatelem záměru byla žadatelka. Potvrzujícím stanoviskem EIA ministerstvo potvrdilo stanovisko EIA.
5. Rozhodnutím o výjimce byla žadatelce povolena výjimka z nejmenší vzdálenosti studně od zdroje možného znečištění podle § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o obecných požadavcích na využívání území“). Výjimka se vztahovala na stavbu vrtané studny na pozemku p. č. X, která je umístěna ve vzdálenosti 11,8 m od pozemní komunikace na pozemku p. č. X. Odvolacím rozhodnutím o výjimce byla zamítnuta odvolání žalobkyně a) a žalobce b) proti rozhodnutí o výjimce jako nepřipustná, neboť nebyla podána účastníky řízení.
6. Žalovaný 1. v napadeném rozhodnutí uvedl, že odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí směřovalo i proti stanovisku EIA k záměru, jehož součástí je i umístěvaná stavba. Žalovaný 1. proto postupoval podle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a vyžádal si potvrzující stanovisko EIA. K odvolacím námitkám žalobkyně a) žalovaný 1. uvedl, že stavební úřad se s jejími námitkami vypořádal dostatečně i s ohledem na to, že některé z nich nesměřovaly vůči samotné stavbě vrtaných studní, ale celé betonárny. Řízení bylo přerušeno v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu na nezbytnou dobu potřebnou k doložení rozhodnutí o výjimce a stanoviska EIA. Rozhodnutím o přerušení řízení z důvodu doplnění podkladů nemohli být jiní účastníci řízení než žadatelka dotčeni na svých právech. Stavební úřad je nejprve povinen shromáždit podklady a teprve poté oznamuje zahájení řízení účastníkům řízení. Odvolací námitka, že se společností E. – I. s. r. o. (IČO: X; dále jen „E. – I.“) nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, se nedotýká práv žalobkyně a). Není ani žádný důvod, proč by E. – I. měla být účastníkem řízení, neboť není vlastníkem sousední nemovitosti ani nedojde k ovlivnění stávajících vodních zdrojů. Stavební úřad měl dostatek podkladů pro určení okruhu účastníků, neboť vycházel z údajů katastru nemovitostí a evidence obyvatel. Stanovisko EIA a vyjádření Městského úřadu P. ze dne 15. 9. 2017, č. j. MeUPB 78925/2017/OZP/Wa, jsou dostatečnými podklady pro stavbu. K námitce, že studně nelze

umísťovat v území, které je zdrojem možného znečištění vody, žalovaný 1. uvedl, že podle hydrogeologického posudku a vyhodnocení zkoušek z průzkumných vrtů byly provedeny rozborů vody a pro případ jejího použití pro pitné účely se doporučuje odběr vzorků k bakteriologickému rozboru. Územním rozhodnutím se stavba pouze umísťuje a až vodoprávní úřad stanoví podmínky čerpání vody pro daný účel. Není jasné, jak se kvalita vody ve studních dotýká vlastnického práva žalobkyně a). K námitce nerespektování odstupových vzdáleností a ochranných pásem žalovaný 1. uvedl, že pro stavbu studny, která je umístěna ve vzdálenosti 11,8 m od pozemní komunikace, byla rozhodnutím o výjimce povolena výjimka z § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. Stavební úřad se nezabýval výjimkou pro studnu B-1, neboť pozemek p. č. X je v současné době veden jako trvalý travní porost. Tato studna nemá žádné ochranné pásmo. O tom, že podkladem napadeného rozhodnutí je rozhodnutí o výjimce, byla žalobkyně a) žalovaným 1. informována. Jde o samostatné rozhodnutí, a proto se žalovaný 1. odvoláním proti němu zabýval samostatně. Konečně žalovaný 1. uvedl, že stavebnímu úřadu nepřislušelo přezkoumávat stanovisko EIA. Pokud s ním žalobkyně a) nesouhlasila, lze je přezkoumat v odvolacím řízení, k čemuž došlo. K odvolacím námitkám žalobce b) žalovaný 1. uvedl, že směřují vůči stanovisku EIA a následně odcitoval část potvrzujícího stanoviska EIA, která se zabývala vlivem záměru na podzemní vody. Námitkami, které se týkají samotné betonárny, se žalovaný 1. nezabýval, neboť ta není předmětem řízení. Není zřejmé, jaká další závazná stanoviska žalobce b) požaduje přezkoumat. S rozhodnutím o výjimce žalobce b) seznámil a dal mu možnost se k němu vyjádřit. Jedná se však o samostatné rozhodnutí, které je pravomocné a nelze je přezkoumávat.

Obsah žalob

7. Z žaloby plyne, že žalobkyně a) odvíjí žalobní legitimaci od vlastnictví pozemku p. č. X [dále jen „pozemek žalobkyně a)“] sousedícího s pozemkem, na němž má být umístěna předmětná stavba.
8. Žalobkyně a) namítla, že se žalovaný 1. nezabýval její odvolací námitkou, že zahájení řízení nebylo procesně správně oznámeno. Územní řízení je navazujícím řízením podle § 3 písm. g) zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), které se podle § 9b tohoto zákona považuje za řízení s velkým počtem účastníků. Vedení navazujícího řízení se zveřejňuje veřejnou vyhláškou. Veškeré písemnosti, tedy i prvoinstanční a napadené rozhodnutí, bylo třeba doručit veřejnou vyhláškou, k čemuž nedošlo. To mělo vliv na informovanost vlastníků pozemků a dotčené veřejnosti, jejichž práva byla dotčena.
9. Dále namítla, že v řízení nebylo jako s účastníky jednáno se všemi vlastníky pozemků na nichž se nacházejí existující vrty a studně, zejména se společností E. – I., která je vlastníkem pozemku p. č. X. Vrt na tomto pozemku je od stavby vzdálen několik desítek metrů. Dojde k zásahu do kvality vody, čímž jsou dotčena práva vlastníka vrtu. Účastenství nelze omezovat jen na přímé sousedy. Žalovaný 1. se mylí v tom, že nemohla být dotčena práva žalobkyně a), neboť bylo zasaženo do jejího práva na řádný průběh řízení. Byla oslabena oponentní argumentace a znemožněno předložení dalších podkladů nutných k řádnému zjištění skutkového stavu. Podle žalobkyně a) žadatelka rovněž nepředložila řádnou žádost, neboť nespecifikovala okruh účastníků řízení.
10. Dále namítla, že se žalovaný 1. nevypořádal s námitkou, že před oznámením zahájení řízení nelze činit žádné procesní úkony, včetně přerušování řízení. Oznámení o zahájení

řízení bylo vydáno až více než jeden rok poté, co byla podána žádost. Argumentace žalovaného 1., že před oznámením zahájení řízení je nejprve nutno shromáždit poklady, je nesprávná, neboť je v rozporu s § 44 a § 47 správního řádu. Podáním žádosti je řízení zahájeno, neprodleně poté musí být zahájení oznámeno a až pak lze činit procesní úkony, které se oznamují účastníkům. Není přípustné, aby usnesení o přerušení řízení nebylo doručeno ostatním účastníkům, neboť se dotýká jejich procesních práv. Opačná úvaha žalovaného 1. je v rozporu se závěry stavebního úřadu, který k námitce žalobkyně a) ohledně nedostatečných podkladů žádosti uvedl, že usnesení o přerušení řízení nikdo nenapadal.

11. Rovněž namítla, že před oznámením zahájení řízení bylo vydáno rozhodnutí o výjimce. To nebylo součástí správního spisu a žalovaný 1. je musel vyžádat v průběhu odvolacího řízení, čímž bylo zasaženo do práva žalobkyně a) na seznámení se s podklady rozhodnutí. Správní orgány nevedly spis v souladu s § 17 správního řádu.
12. Dále namítla, že dne 28. 5. 2019 doručila žalovanému 1. doplnění odvolání, jehož přílohou byly výsledky průzkumných prací a hydrologických zkoušek z roku 2019 na pozemku žalobkyně a). Žalovaný 1. se s těmito podklady v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal, ačkoliv v jejich světle nemůže stanovisko EIA obstát. V rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu rovněž neumožnil, aby se s nimi seznámili ostatní účastníci řízení.
13. Dále žalobkyně a) namítla, že žalovaný 1. nesprávně posoudil její námitku ohledně zákazu umisťovat studny v prostředí, které je zdrojem možného znečištění podle § 24a vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. Podle žalobkyně a) je podstatné, že studně jsou umisťovány na území průmyslové zóny B., kde je navíc plánována výstavba a provoz betonárny. Obojí je zdrojem znečištění a bude mít vliv na kvalitu vody. Žalobkyně a) má zájem na tom, aby se jímáním podzemní vody na sousedním pozemku nešířil kontaminační mrak na její pozemek. Žalovaný 1. v této souvislosti nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť nepřihlédl k žalobkyni a) předloženým podkladům, které vyvracejí nepravděpodobnost šíření kontaminačního mraku.
14. Žalobkyně a) nesouhlasí s vypořádáním odvolací námítky, podle níž podklady rozhodnutí měly obsahovat projektovou dokumentaci celé stavby betonárny. Studny jsou součástí stavby betonárny, k níž jako k celku bylo vydáno stanovisko EIA. V případě, že by mělo být umístění studní posuzováno samostatně, nelze takové stanovisko EIA použít. Stavebně technická dokumentace předložená v procesu posuzování vlivů musí být totožná s podklady pro umisťování studní, jinak by při realizaci mohlo dojít k nepřípustným změnám s dopady na podzemní vodu a šíření kontaminace. Je také nutno řádně posoudit odstupové vzdálenosti a přípustnost umístění studní s ohledem na betonárnu jako zdroj znečištění. Pro samostatné umístění studní mělo být provedeno samostatné posouzení vlivů na životní prostředí.
15. Dále žalobkyně a) namítla, že se žalovaný 1. nevypořádal s jejími odvolacími námitkami, podle nichž měl být proveden průzkum všech dostupných vrtů a studní v delším časovém úseku a že umístěním stavby dojde k vyčerpání předpokládaného bezpečného limitu odběru podzemních vod. Podle § 24a vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území lze studny umisťovat jen v takové poloze, aby nebyla ovlivněna vydatnost sousedních studní. Fakticky dojde k situaci, kdy žádná jiná osoba nebude moci studnu zřídit.
16. Dále namítla, že správní orgány měly samy posoudit, zda se stanovisko EIA zabývá námitkami žalobkyně a) a zda nevychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu nebo

nesprávného právního posouzení. Nesouhlasila s názorem správních orgánů, že jim je nepřísluší zpochybňovat.

17. Dále namítla, že nejsou správné závěry obou stanovisek EIA o tom, že záměr neovlivní šíření znečištění podzemních vod chlorovanými uhlovodíky. Žalobkyně a) na svém sousedním pozemku provedla průzkumné práce a hydrodynamické zkoušky na nově vybudovaném vrtu PV-1. V podzemní vodě byly zjištěny chlorované uhlovodíky s převahou tetrachlorethenu (PCE) v koncentracích vyžadujících sanační zásah. Podle upřesňujícího matematického modelu proudění podzemních vod a transportu kontaminantů z února 2019 dochází k šíření kontaminace směrem od kontaminačního mraku přes pozemek betonárny na pozemek žalobkyně a), přičemž případné nové jímání podzemních vod by šíření kontaminantů mohlo urychlit. Stanovisko EIA tedy vychází z nesprávného předpokladu, že geologické rozhraní představuje nepropustnou bariéru, která brání šíření kontaminantů z oblasti staré ekologické zátěže směrem k betonárně. Ani takto malým odběrem vody v dotčené lokalitě nebude zabráněno šíření znečištění.
18. Konečně žalobkyně a) uplatnila žalobní bod týkající se rozhodnutí o výjimce. Namítla, že se žalovaný 1. v napadeném rozhodnutí nezabýval jejími námitkami proti rozhodnutí o výjimce, neboť namísto toho vydal odvolací rozhodnutí o výjimce, jímž zamítl její odvolání proti rozhodnutí o výjimce jako nepřipustné. Dle jejího názoru je řízení o výjimce navazujícím řízením podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů, neboť jím je v podstatě rozhodováno o umístění stavby. Žalovaný 1. postupoval nesprávně při oznamování a doručování v tomto navazujícím řízení, čím byla žalobkyně jako účastník řízení o výjimce zkrácena na svých procesních a hmotných právech. Podle žalobkyně a) nemohlo být rozhodnutí o výjimce vydáno před vydáním stanoviska EIA, neboť do té doby nelze posuzovat umístění stavby. Rozhodnutí o výjimce je také nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje žádné odůvodnění, proč studnu nelze umístit v souladu se zákonnými odstupovými vzdálenostmi.
19. Žalobce b) v žalobě namítl, že se žalovaný 1. nezabýval jeho odvolacími námitkami, které se týkaly vad stanoviska EIA, a pouze odcitoval část potvrzujícího stanoviska EIA. Žalovaný 1. měl konfrontovat odvolací námitky žalobce b) s obsahem potvrzujícího stanoviska EIA. K tomu žalobce b) odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016 – 44, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2014, č. j. 30 A 57/2012 – 84 (všechna citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
20. Dále žalobce b) namítl, že stanovisko EIA není relevantním podkladem, neboť se primárně zabývá dopadem betonárny na životní prostředí. V opačném případě měl žalovaný 1. vypořádat i odvolací námitky žalobce b) proti betonárně. Záměr je realizován salámovou metodou, neboť došlo k umístění studní, aniž by byla stanovena nějaká omezení (např. ochranná pásma) s tím, že není třeba zohledňovat vlivy budoucí betonárny. V řízení o umístění betonárny pak může být argumentováno, že studně byly umístěny bez jakýchkoliv limitů.
21. Dále žalobce b) namítl, že stavba byla umístěna v rozporu s § 24a odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. Studny jsou umístěny v areálu průmyslové zóny, kde se nacházejí pozemky a areály, které jsou zdrojem znečištění. Území je zasaženo kontaminací chlorovanými uhlovodíky. Na pozemek bude navíc umístěna betonárna, která bude zdrojem znečištění. Správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, neboť si měly vyžádat stavebně technickou dokumentaci betonárny. Studny měly být umístěny při dodržení maximálních odstupových vzdáleností od hranic sousedních pozemků, aby byl

eliminován dopad provozů v průmyslovém areálu, a měly být stanoveny odstupové vzdálenosti pro další stavební objekty samotné betonárny. Zejména studna B-1 neměla být umístěna jen 7,6 m od pozemku p. č. X, neboť má být využit k průmyslové výrobě. Skutečnost, že tento pozemek je veden jako trvalý travní porost, není rozhodná, neboť je určen k umístění průmyslového provozu společnosti T. A., spol. s r. o. (IČO: X; dále jen „T. A.“).

22. Další žalobní bod žalobce b) se týkal kapacity záměru betonárny. Dokumentace vlivů záměru na životní prostředí (dále jen „dokumentace“) předpokládá výrobu betonu při maximálním výkonu, avšak podkladové studie vycházejí z průměrných či žadatelkou předvídaných omezených hodnot. Vlivy záměru musí být posouzeny ve vztahu k jeho skutečné maximální kapacitě. Záměr je schopen vyvolat i negativnější vlivy, než jsou předpokládány dokumentací. Následná omezení jsou z hlediska posouzení vlivů irelevantní, neboť mohou být překračována a sankce již nedokáží zabránit vzniku negativních vlivů na životní prostředí. Technický výkon betonárny je 100 m³ betonu za hodinu, z čehož plyne, že při jedenáctihodinovém denním provozu činí maximální denní produkce 1 100 m³ a roční produkce 275 000 m³ betonu. Výrobce garantovaný výkon betonárny *Stetter HN2,25* je dokonce 104 m³/hod. Záměr již byl dříve posuzován a bylo vydáno nesouhlasné stanovisko, přičemž jediným rozdílem byla navrhovaná kapacita 30 000 m³/rok namísto nynějších 20 000 m³/rok. Využití maximální kapacity záměru odpovídají i jeho další parametry, jako je rozsah zastavěnosti pozemku p. č. X, objemy zásobníků kameniva a cementu, výkon trafostanice a nádrž pohonných hmot s objemem 8 m³. Podle stanoviska EIA zahraniční vlastník neprovozuje betonárny s menším míchacím jádrem než 2,25 m³, z čehož plyne jeho výlučný zájem na provozu při maximálním výkonu. Při kapacitě 275 000 m³/rok bude k odvozu betonu nutný vyšší denní počet jízd domíchávačů a vyšší objem navezeného materiálu. Dokumentace počítá s dopravou betonových směsí nákladními vozidly o objemu 8 m³, nejobvyklejšími objemy jsou však 4 m³ až 6 m³. Nemohou proto obstát údaje o počtu mytí aut, hlukové a prachové studie a dopady dopravního zatížení. O celkové kapacitě záměru svědčí i to, že má na základě výsledku zjišťovacího řízení významný vliv na životní prostředí a že se jedná o stacionární zdroj vyjmenovaný v příloze č. 2 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“). Nesouhlasí s názorem, že ve stavebním povolení lze stanovit podmínky provozu záměru, neboť tím by byl popřen účel posouzení vlivů. Pokud jsou v rámci posouzení vlivů shledány negativní vlivy, nelze v navazujících řízeních pokračovat. Podle žalobce b) měla být posouzena vedle nulové varianty i varianta s maximální kapacitou záměru a limitní varianta, tj. s maximálním technickým výkonem 55 m³/hod.
23. Dále žalobce b) uplatnil různorodé námitky, které se týkaly vlivu záměru na vody. Namítl, že rozsah zastavěnosti pozemku betonárny má vlivy na vodní poměry, zejména odtok srážkových vod a absorpční poměry. Podle žalobce b) je rovněž nepřijatelné, že přepad ze záchytné nádrže, která bude obsahovat kontaminovanou vodu z provozu záměru, bude vsakován do země. Jakékoliv odpadní vody naruší kvalitu podzemních vod. Dále žalobce b) namítl, že případná ekologická havárie čerpací stanice nebo z nákladní dopravy bude mít závažné důsledky na podzemní vodu s ohledem na její vysokou hladinu a komunikační schopnost se širokým okolím. Hrozí kontaminace srážkových vod a při delších přívalových deštích i P. potoka.
24. Dále žalobce b) uplatnil několik námitek, které se vztahují k technickému řešení záměru. V dokumentaci je jako recyklační zařízení – mycí plocha zmíněn podzemní monolitický

objekt bez bližší specifikace a vyhodnocení jeho dopadů na podzemní a dešťové vody. V dokumentaci dále není uvedeno, jakým způsobem bude realizován odlučovač lehkých kapalin u čerpací stanice a jak bude nakládáno s vodou po procesu odloučení. Dokumentace rovněž předpokládá založení stavby na pilotách, ale není uvedena jejich hloubka, rozsah narušení podloží, důsledky vibrací a dopady na podzemní vody. V území se přitom nachází tektonická porucha. Podle dokumentace dále mají mít zásobníky výšku 20 metrů, což představuje nepřipustný zásah do charakteru krajiny, který v dokumentaci není řešen.

25. Dále žalobce b) namítl, že z rozptylové studie plyne překročení ročních imisních limitů pro benzo[a]pyren. V nárůstu navíc nejsou zohledněny kumulativní vlivy dalších záměrů. Je irelevantní, že příspěvky vyvolané provozem záměru jsou nízké. Překročení imisních limitů nelze připustit ani v případě, že k němu dojde toliko nevýrazným způsobem. K tomu žalobce b) odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 10 Ca 62/2009 – 122.
26. Dále žalobce b) namítl, že rozptylová a akustická studie se při posuzování vlivů dopravy omezily jen na vytížení ulic E., O. a H., ale není v nich zvažována ulice Č. A., ačkoliv se doprava po ní jeví jako nejrychlejší. Není reálné, že předpokládané rozložení dopravy bude bezvýjimečně dodrženo, zejména v případech omezení dopravy v ulici E.. Z webových stránek žadatelky plyne, že skutečný dopravní proud při expedici betonu bude odlišný. Neexistuje žádné omezení, které by žadatelce bránilo využívat ulici Č. A.. Omezení dopravy v ulici P. není podstatné, neboť při využití domíchávačů a dalších dopravních prostředků do 3,5 t jde o nejvýhodnější dopravní cestu.
27. Dále žalobce b) namítal vady akustické studie. Podle žalobce b) nelze přehlížet existenci staré hlukové zátěže. Akustická studie také opomíjí kumulativní vlivy, zejména bagatelizuje dopady plánované betonárny Míchací centrum P., která je parametry srovnatelná se záměrem. V případě nárůstu společné dopravy dojde k překročení hlukových limitů. Studie pomíjí jiné ulice než ulici O. a také oblast kruhového křížení této ulice s ulicí E.. Nebyla vyhodnocena kumulace záměru s jinými záměry, které se týkají pozemních komunikací, a to z hlediska změn dopravního proudu v P. a zvýšené poptávky po betonu. Žadatelka navíc sama uvádí, že nemá k dispozici údaje o místech dodávek betonu v rámci města P. a okolí, což znamená, že se dokumentace s kumulací záměru s jinými záměry nevypořádala. Na tom nic nemění ani tabulka na str. 28 dokumentace, která obsahuje vyhodnocení kumulace. Není zřejmé, z jakého hlediska byla kumulace posuzována a o jaké informace a vstupy se posouzení opíralo. Akustická studie je nepřezkoumatelná, neboť neobsahuje žádná měření akustického tlaku a vychází pouze ze statistik bez uvedení ověřitelných vstupních údajů.
28. Další skupina námitek žalobce b) se týkala zejména vlivů stavby (studní) na podzemní vody. Při dlouhodobém čerpání nelze vyloučit zachycení okraje oblasti znečištěné chlorovanými uhlovodíky. Byla prokázána komunikace mezi vrty B-1 až B-3 a kontaminovanými prostory. Šíření kontaminace z kontaminačního mraku je odborně předpokládáno při odběru vody 2 l/s po dobu dvou po sobě následujících dnů. Vrty B-1 a B-3 jsou každý schopen produkovat vodu s vydatností 3 l/s. Maximální odběry jsou v dokumentaci uváděny ve výši 3 l/s, což je způsobilé k narušení kontaminačního mraku. Podle žalobce b) je nutno provést zkušební nepřetržité čerpání po dobu 24 měsíců. Tato délka je potřebná vzhledem k charakteru podloží, u kterého se změny projevují s časovým zpožděním. Je nutno monitorovat chování kontaminačního mraku ve všech ročních obdobích. Vrty nejsou vybaveny zařízením, které by objektivně zaznamenávalo odběr

vody. Napojení na vodovodní řad není v zájmu žadatelky, neboť by bylo možné kontrolovat objem spotřebované vody, a tedy i dodržování výrobních kapacit. Kontaminace podzemních vod je způsobila negativně ovlivnit systém ekologické stability.

29. Další námitky žalobce b) se vztahovaly k vlivům záměru na faunu a flóru. Existující ekosystém na pozemku záměru bude zlikvidován, což bude mít vliv na okolní faunu a flóru. V důsledku výšky zásobníků se také změní poměry oslunění. Na okolních pozemcích byl botanickým a zoologickým průzkumem zjištěn výskyt několika chráněných druhů. To nelze bagatelizovat a je třeba proto provést dlouhodobý biologický průzkum po dobu minimálně 24 měsíců. Argumentace, že ochrana podobných lokalit není nutná pro přežití druhů, je nesprávná, neboť pomíjí ochranu proti jejich rušení podle § 50 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“).
30. Dále žalobce b) uplatnil žalobní bod, jímž brojil proti rozhodnutí o výjimce. Namítl, že byl účastníkem řízení o rozhodnutí o výjimce, neboť jde o navazující řízení podle § 3 písm. g) bodu 13 zákona o posuzování vlivů. Odvolání žalobce b) bylo proto žalovaným 1. nesprávně zamítnuto jako nepřípustné. Stavební úřad ani žalovaný 1. v řízení o rozhodnutí o výjimce nepostupovali podle § 9b zákona o posuzování vlivů. Rozhodnutí o výjimce bylo v rozporu s § 9a odst. 3 zákona o posuzování vlivů vydáno, aniž by jeho podkladem bylo stanovisko EIA. Nebylo také vydáno v dohodě nebo se souhlasem dotčených orgánů. Byl nutný souhlas orgánu ochrany přírody a závazné stanovisko vodoprávního úřadu podle § 104 odst. 9 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“). Žalobce b) též namítl, že rozhodnutí o výjimce je nepřezkoumatelné, neboť neuvádí žádné důvody pro povolení výjimky. Žalobci b) ani nebylo doručeno.
31. Konečně žalobce b) namítl, že stavba nerespektuje odstupové vzdálenosti 15 metrů od sousedních pozemků. S totožnou námitkou se žalovaný 1. v napadeném rozhodnutí nevypořádal.

Vyjádření k žalobám

32. Žalovaný 1. ve vyjádření k žalobě žalobkyně a) uvedl, že stavba sice byla posuzována jako dílčí část záměru podle zákona o posuzování vlivů, ale žalovaný 1. vzhledem k charakteru stavby usoudil, že nebylo důvodné doručovat veřejnou vyhláškou, neboť se řízení netýkalo velkého počtu účastníků. K námitce ohledně účastenství společnosti E. – I. žalovaný 1. odkázal na napadené rozhodnutí a doplnil, že přesahuje rozsah podle § 89 odst. 3 a 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Z § 86 odst. 4 stavebního zákona plyne, že stavební úřad neměl povinnost oznamovat zahájení řízení předtím, než byla žádost o vydání územního rozhodnutí kompletní. Řízení o rozhodnutí o výjimce je samostatným řízením. S rozhodnutím o výjimce byli účastníci řízení seznámeni v odvolacím řízení. K námitce, že se nevyjádřil k nově doplněným podkladům, žalovaný 1. konstatoval, že se jednalo o podklady, které měly být uplatněny v průběhu posuzování stavby z hlediska vlivů na životní prostředí a nemohly být relevantní pro rozhodnutí žalovaného 1. Námitkou nemožnosti umisťovat studně v území, které je zdrojem možného znečištění, se zabýval a své úvahy opřel o hydrogeologický posudek, který vycházel z výsledků zkoušek z průzkumných vrtů. Neexistují žádné důkazy, které by prokázaly kontaminaci prostředí. Žalovaný 1. trvá na tom, že projektová dokumentace betonárny neměla být podkladem v řízení o umístění studní. Z hydrogeologického posudku plyne, že vydatnost okolních studní nemůže být vzhledem k jejich vzdálenosti ovlivněna. Řízení o rozhodnutí o výjimce není navazujícím řízením podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů.

33. Ve vyjádření k žalobě žalobce b) žalovaný 1. uvedl, že řízení o umístění stavby nebylo navazujícím řízením podle zákona o posuzování vlivů, neboť studně o hloubkách 28 m a 70 m nepodléhají ani zjišťovacímu řízení. Podmínky stanoviska EIA také nebyly převzaty do prvoinstančního rozhodnutí. Žalobce b) byl účastníkem územního řízení na základě zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále žalovaný 1. uvedl, že řízení o umístění stavby je návrhové a správní orgány nemohou návrh žadatelky rozšířit či zúžit. Zákon nestanoví, že každá studna musí mít ochranné pásmo. Z odstupových vzdáleností podle § 24a odst. 2 a 3 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území lze povolit výjimku. V řízení o udělení výjimky je okruh účastníků stanoven správním řádem, a nikoliv stavebním zákonem. Jejím udělením nedojde k zásahu do zájmů ochrany přírody a krajiny. Žalovanému 1. nepříslušelo přezkoumávat obsah stanoviska EIA.
34. Žadatelka ve vyjádření k žalobě žalobkyně a) uvedla, že žaloba je nepřipustná v části, kterou je napadáno rozhodnutí o výjimce, odvolací rozhodnutí o výjimce, stanovisko EIA a potvrzující stanovisko EIA. Závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí není samostatným správním rozhodnutím. Lze se proti němu bránit v rámci odvolání v navazujících řízeních, popř. podnětem k přezkumnému řízení. K tomu žadatelka odkázala na rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 As 16/2015 – 76, a na usnesení zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 51 A 5/2019 – 8. Soudní přezkum závazného stanoviska je podle nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2016, sp. zn. I. ÚS 2866/15 (nálezy Ústavního soudu jsou dostupné na <http://nalus.usoud.cz/>), možný až v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí. Žalovaný 1. byl povinen se stanoviskem EIA při svém rozhodování důsledně řídit. Žalobkyně a) neuvedla, v čem spatřuje dotčení svých práv tímto stanoviskem. Usiluje o posouzení odborné skutkové otázky správním soudem, což s ohledem na koncepci správního soudnictví není přípustné. Všechny námitky žalobkyně a) byly v posudku podle zákona o posuzování vlivů řádně vypořádány.
35. Ve vyjádření k žalobě žalobce b) žadatelka uvedla, že argumentace žalobce b) se zakládá na tom, že žadatelka nebude plnit podmínky stanovené správními rozhodnutími, což dopředu nelze předpokládat. Žadatelka je podle § 73 odst. 2 správního řádu vázána pravomocnými rozhodnutími. V případě, že by žadatelka podmínky nerespektovala, může žalobce b) podat podnět k zahájení řízení z moci úřední podle § 132 stavebního zákona. Nelze se naopak bránit preventivní žalobou. Dále žadatelka uvedla, že aktivní žalobní legitimace dotčené veřejnosti podle § 9d zákona o posuzování vlivů není bezbřehá. Z čl. 11 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/92/EU o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „směrnice o posuzování vlivů“) plyne, že environmentální právnické osoby mohou napadat jen zákonnost, a nikoliv správnost rozhodnutí. V žalobě také musí být specifikován konkrétní veřejný zájem, který žalobce chrání, a ustanovení hmotného a procesního práva, která měla být porušena.

Replika

36. Žalobkyně a) v replice k vyjádření žalovaného 1. uvedla, že okruh účastníků i nutnost doručování veřejnou vyhláškou je stanovena § 3 písm. g) a § 9b zákona o posuzování vlivů. Žalovanému 1. nepřísluší posuzovat důvodnost. Související odvolací námitku žalovaný 1. nevypořádal. Neoznámení zahájení řízení je podstatnou vadou řízení, která zakládá důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí, k čemuž žalobkyně a) odkázala na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2013, č. j. 3 As 77/2012 – 35. Žalovaný 1. nespecifikuje, jak námitky žalobkyně a) týkající se okruhu účastníků překračují rozsah podle § 89 odst. 3 a 4 stavebního zákona. Argumentace žalovaného 1., že by zahájení řízení nemělo být neprodleně oznámeno účastníkům, nemá oporu v zákoně. Dále žalobkyně a) uvedla, že její doplnění odvolání

ze dne 28. 5. 2019 včetně příloh je nutno považovat za opomenutý důkaz, neboť se s ním žalovaný 1. v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal. Odvolací správní orgán rozhoduje podle skutkového stavu v době vydání svého rozhodnutí a nemůže přehlížet skutečnosti, které mají vliv na posouzení žádosti. Žalobkyně a) předložené důkazy svědčí o tom, že studně jsou umístovány v území, v němž byla zjištěna kontaminace podzemní vody chlorovanými uhlovodíky. Není zřejmé, na jaký hydrogeologický posudek žalovaný 1. odkazuje, neboť není součástí správního spisu. Zmiňuje se o něm toliko stanovisko EIA. Konečně žalobkyně a) uvedla, že netvrdila, že by rozhodnutí o výjimce bylo územním rozhodnutím, ale že se jím v podstatě rozhoduje o umístění stavby, neboť je nezbytné pro vydání napadeného rozhodnutí. Řízení o rozhodnutí o výjimce bylo proto navazujícím řízením podle § 3 písm. g) bodu 13 zákona o posuzování vlivů.

Skutková zjištění

37. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 19. 10. 2017 podala žadatelka žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby vrtané studny B-1 o hloubce 28 m a vrtané studny B-3 o hloubce 70 m na pozemku p. č. X v k. ú. P.. K žádosti doložila mj. závazné stanovisko Městského úřadu P., odboru životního prostředí, jako vodoprávního úřadu, ze dne 15. 9. 2017 vydané podle § 104 odst. 9 vodního zákona, podle něhož k umístění stavby nebyly vzneseny připomínky. Vodoprávní úřad toliko poznamenal, že k navazujícímu stavebnímu a vodoprávnímu řízení je třeba doložit stanovenou dokumentaci a žádost na předepsaném formuláři. Usnesením ze dne 13. 11. 2017 stavební úřad řízení přerušil, neboť předložená žádost neměla předepsané náležitosti, a výzvou z téhož dne žadatelku vyzval k předložení rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu.
38. Dne 6. 2. 2018 bylo vydáno rozhodnutí o výjimce, kterým byla žadatelce povolena výjimka z § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. Výjimka se vztahovala na stavbu vrtané studny na pozemku p. č. X, která je umístěna ve vzdálenosti 11,8 m od pozemní komunikace na pozemku p. č. X. V odůvodnění stavební úřad uvedl, že povolením výjimky se neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob ani sousední pozemky či stavby. Účel sledovaný obecnými požadavky na využívání území bude dosažen i řešením podle povolené výjimky.
39. Vyrozměním ze dne 19. 4. 2018 stavební úřad účastníkům [včetně žalobkyně a)] podle § 65 odst. 2 správního řádu sdělil, že se v řízení pokračuje. V podání ze dne 27. 4. 2018 žalobkyně a) mj. namítla, že se v dané věci jedná o navazující řízení, přičemž žadatelka nepředložila závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí. Usnesením ze dne 5. 6. 2018 stavební úřad řízení opět přerušil z důvodu nedostatků žádosti a výzvou z téhož dne žadatelku vyzval k předložení tohoto závazného stanoviska.
40. Podáním ze dne 31. 5. 2018 žalobce b) stavebnímu úřadu oznámil, že podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny vstupuje do územního řízení o umístění stavby.
41. Dne 31. 8. 2018 žadatelka doložila stanovisko EIA (ze dne 30. 7. 2018). Jeho předmětem je záměr nazvaný „*Betonárna B. B. spol. s r. o. – závod P. – snížení kapacity*“, který spadá pod přílohu č. 1 kategorii II bod 41 zákona o posuzování vlivů. Záměr spočívá ve vybudování betonárny v průmyslové zóně B. v P.. Sestává z několika stavebních objektů, zejména vlastní betonárny (s obchodním názvem *Stetter HN2,25*), betonových zásobníků, recyklačního zařízení – mycí plochy, trafostanice, *dvou studní s hlubokými vrty pro čerpání vody*, retenční nádrže a čerpací stanice na naftu. Objem míchačky na čerstvý beton je 2,25 m³ a hodinová kapacita udávaná výrobcem 100 m³. Kapacita záměru je 20 000 m³

(cca 46 000 tun) betonu za rok. Průměrná denní produkce betonu činí 80 m³ betonu; maximální denní produkce 560 m³ betonu.

42. Oznámením ze dne 11. 10. 2018 stavební úřad účastníkům řízení (včetně obou žalobců) oznámil zahájení územního řízení. Oznámení bylo doručováno účastníkům jednotlivě.
43. Prvoinstančním rozhodnutím ze dne 19. 11. 2018 byla stavba umístěna. Plyne z něj, že podmínky stanoviska EIA nebyly převzaty, neboť se netýkají předmětu řízení a budou uplatněny ve stavebním řízení. K námitkám žalobkyně a) stavební úřad dále uvedl, že řízení bylo přerušeno z důvodu doplnění žádosti o stanovisko EIA a žádný z účastníků se proti usnesení o přerušení neodvolal. Společnost E. – I. není účastníkem řízení. Podkladem rozhodnutí bylo stanovisko EIA i stanovisko Městského úřadu P. ze dne 15. 9. 2017 a další stanoviska či vyjádření nejsou potřeba. Výjimka z § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území pro stavbu studny, která je vzdálena 11,8 m od pozemní komunikace na pozemku p. č. X, byla povolena rozhodnutím o výjimce. Pro studnu B-1 nebyla výjimka třeba, neboť pozemek p. č. X je veden jako trvalý travní porost. Stavebnímu úřadu nepřísluší zpochybňovat stanovisko EIA. Posledně uvedené stavební úřad zopakoval k námitkám žalobce b).
44. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí a současně i rozhodnutí o výjimce podali oba žalobci odvolání. V odvolacím řízení si žalovaný 1. přípisem ze dne 11. 2. 2019 od ministerstva vyžádal potvrzení nebo změnu stanoviska EIA. V potvrzujícím stanovisku EIA ministerstvo k odvolacím námitkám uvedlo, že kapacita 20 000 m³ je ve stanovisku EIA jasně deklarovaná a je základním limitem, který bude převzat do všech navazujících správních řízení. Nejedná se o maximální technicky dosažitelnou kapacitu. V dokumentaci byly vyhodnoceny vlivy denního provozu záměru pro průměrnou i maximální kapacitu, včetně vlivů dopravy. Maximální roční kapacita bude vždy dodržena. Původní nesouhlasné stanovisko bylo dříve vydáno k záměru, který měl kapacitu výroby 30 000 m³, došlo tedy k jejímu snížení o 30 %. Retenční nádrž nebude obsahovat kontaminovanou vodu, neboť bude před nátokem umístěn odlučovač ropných látek. Samostatné vsakování je vyloučeno z důvodu nízké propustnosti hornin, navrženo je proto vybudování odpařovacího/vsakovacího objektu, jehož velikost teprve bude upřesněna. Objekt recyklačního zařízení – mycí plochy tvoří uzavřený okruh a veškeré technologické odpadní vody tak budou využívány k výrobě betonových směsí. Vlivy záměru na krajinu jsou řešeny v kapitole D.I.8 dokumentace. Záměr je plánován do centrální části průmyslové zóny, která se postupně zastavuje objekty různých výšek a architektonického řešení a nachází se zde i vzrostlá zeleň. Sila budou technicky provedena jako subtilní konstrukce s barevně nevýrazným nátěrem. V krajině budou mnohem méně patrná, než objekty skladů a obdobných hal, které jsou již v území umístěny. Nenacházejí se zde ani žádné předměty ochrany podle zákona o ochraně přírody a krajiny.
45. Dále ministerstvo konstatovalo, že imisní limity pro znečišťující látky nebudou s výjimkou ročního imisního limitu pro benzo[a]pyren překračovány. Vypočtené příspěvky záměru k imisním koncentracím benzo[a]pyrenu pak jsou zcela zanedbatelné. V rozptylové studii byly popsány i kumulativní vlivy na ovzduší z dosud nerealizovaného záměru Míchací centrum P.; imisní příspěvky obou betonáren jsou taktéž zanedbatelné. Dopravní trasy pro dovoz surovin a expedici betonu jsou stanoveny podmínkami č. 19 a č. 20 stanoviska EIA pro provoz záměru. Podle podmínky č. 21 je pak žadatelka povinna provést taková opatření, aby byly dodržovány. Akustická studie se zabývala i kumulací vlivů s případnými dalšími záměry, včetně Míchacího centra P.. Možnosti odbytu betonu jsou limitovány přepravní vzdáleností, a proto nelze související dopravu z obou betonáren

jednoduše sčítat. Výpočet dalšího možného zvýšení dopravy tak byl proveden do hodnoty hygienického limitu 70 dB jako možné rezervy v dopravní obslužnosti. Překročení tohoto limitu by nastalo při navýšení vyšším než 450 nákladních vozidel, což se nepředpokládá. V akustické studii byla vypočtena stará hluková zátěž. Podkladem akustické studie bylo i místní sčítání dopravy, nikoliv jen statistická data.

46. Ministerstvo dále uvedlo, že vlivy na povrchové a podzemní vody jsou podrobně vyhodnoceny v kapitole D.I.4. dokumentace. Jsou zde navržena opatření k ochraně vod – např. limity pro odebírané množství podzemních vod tak, aby nedošlo k ovlivnění hladiny v okolních objektech a k rozšíření znečištění chlorovanými uhlovodíky. Je navržen monitoring kvality podzemních vod za účelem včasné indikace nárůstu koncentrací chlorovaných uhlovodíků a jejich šíření vlivem čerpání. Možné negativní vlivy by mohly být vyvolány neomezeným čerpáním podzemních vod. Byl navržen maximální odběr vod, který zaručí, že nedojde k ovlivnění okolních vodních zdrojů. Záměr neovlivní šíření znečištění podzemních vod chlorovanými uhlovodíky: hlavním důvodem je geologické rozhraní (posun geologických vrstev vůči sobě), které leží mezi znečištěním podzemních vod a pozemkem betonárny a brání šíření znečištění ve směru k betonárně. Stěžejní je také relativně malý dlouhodobý průměrný odběr podzemních vod. Stanovení míry kvantitativního a kvalitativního ovlivnění hydrogeologických poměrů v širším okolí záměru bylo předmětem průzkumných hydrogeologických prací a následně ověřeno numerickým modelováním. Součástí dokumentace jsou proto přílohy č. 4A až č. 4E, tj. sada 5 hydrogeologických studií, které podrobně hodnotí hydrogeologické poměry a modelují interakci záměru a zjištěného kontaminačního mraku. Podmínky, které byly na základě modelových scénářů doporučeny v příloze č. 4E, jsou součástí stanoviska EIA pod č. 11 až 15. Tato studie rovněž uzavírá, že jakákoliv interakce záměru s kontaminačním mrakem se nepředpokládá a jeví se jako nepravděpodobná, byť ji nelze vyloučit. Proto jsou nastavena taková opatření, která eliminují možné negativní vlivy.
47. Konečně ministerstvo uvedlo, že podle dokumentace bude záměrem dotčeno antropogenně silně zatížené území bez přítomnosti přírodních nebo přírodě blízkých biotopů. Mimo zastavěné plochy se zde vyskytují zejména druhově chudé travní porosty s nízkou biologickou hodnotou. V dotčeném území nebyl zaznamenán výskyt žádného zvláště chráněného druhu. Nejsou předpokládány negativní vlivy záměru na rostliny a živočichy a biologickou rozmanitost. Podmínka č. 5 stanoviska EIA stanoví, že před zahájením stavby bude proveden biologický průzkum a v případě nálezů zvláště chráněných druhů bude postupováno podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Stanovisko EIA je podkladem pro umístění stavby, neboť posouzený záměr betonárny sestává i ze dvou hlubokých vrtů pro čerpání vody; jeho podmínky č. 15 se týkají právě odběru vod; a v odůvodnění byly vyhodnoceny vlivy na povrchovou a podzemní vodu. Rovněž dokumentace popisuje v kapitole B.6. stavební objekt SO – 08 – Studny a v kapitole B.II.2 uvádí, že zásobování betonárny je projektováno ze dvou vrtaných studní. Vlivy studní na životní prostředí byly posouzeny.
48. Žalovaný 1. přípisem ze dne 20. 5. 2019 účastníky informoval o potvrzujícím stanovisku EIA a poskytl jim sedmidenní lhůtu k vyjádření.
49. Dne 28. 5. 2019 bylo žalovanému 1. doručeno doplnění odvolání žalobkyně a) z téhož dne, která k němu doložila dvě přílohy: Vyhodnocení hydrodynamických zkoušek na vrtu PV-1 z ledna 2019 (dále jen „vyhodnocení zkoušek z ledna 2019“) a Matematický model proudění podzemních vod a transportu kontaminantů z února 2019 (dále jen „matematický model z února 2019“). Žalobkyně a) namítala, že potvrzující stanovisko EIA se

nevypočítalo s jejími odvolacími námitkami. Dále obdobně jako v žalobě uvedla, že na svém pozemku provedla hydrodynamické zkoušky na vrtu PV-1. Podle vyhodnocení zkoušek z ledna 2019 zde byly zjištěny chlorované uhlovodíky s převahou tetrachlorethenu (PCE). Matematický model z února 2019 vyvrací závěry stanoviska EIA o neexistenci interakce mezi dotčenou lokalitou a kontaminačním mrakem. Dochází k šíření kontaminace přes pozemek betonárny a pozemek žalobkyně a).

50. Žalovaný 1. dále doplnil podklady o rozhodnutí o výjimce, o čemž přípisem ze dne 30. 5. 2019 vyrozuměl účastníky řízení, a dal jim možnost se ve lhůtě tří dnů vyjádřit.
51. Odvolacím rozhodnutím o výjimce ze dne 10. 6. 2019 žalovaný 1. zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí o výjimce jako nepřípustná. V odůvodnění uvedl, že odvolání byla podána osobami, které nejsou účastníky řízení. Rozhodnutí o výjimce se týká pozemku p. č. X, který je pozemní komunikací. Účastníkem je pouze navrhovatel a vlastník tohoto pozemku. Vlastnická práva žalobkyně a) nemohla být rozhodnutím o výjimce zasažena.
52. Napadeným rozhodnutím ze dne 12. 6. 2019 žalovaný 1. zamítl odvolání žalobců a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
53. Důkazy navržené žalobci v žalobách soud neprováděl pro jejich nadbytečnost, neboť se jedná o listiny, které jsou součástí správních spisů. Seznámení se s obsahem správního spisu podle judikatury nevyžaduje provádění dokazování (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud rovněž neprovedl důkaz výpisem z katastru nemovitostí ze dne 26. 9. 2019 označený druhou osobou zúčastněnou na řízení, neboť byl navržen k prokázání skutečnosti, která není relevantní pro věc samu (k prokázání postavení osoby zúčastněné na řízení). Z obdobných důvodů soud neprovedl důkaz výpisem ze spolkového rejstříku a obsahem sbírky listin navržené žalobcem b).

Posouzení věci

54. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného 1., jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K námitce žadatelky, že žalobkyně a) se nedomáhá zrušení napadeného rozhodnutí, soud konstatuje, že žalobkyně a) na výzvu soudu upravila petit odpovídajícím způsobem. Tento postup nelze považovat za nepřípustné rozšiřování žaloby po uplynutí žalobní lhůty (§ 71 odst. 2 věta s. ř. s.), neboť jím byla odstraněna vada žaloby spočívající v rozporu mezi označením napadeného rozhodnutí, žalobními body a petitem.
55. Soud dospěl k závěru, že žaloby jsou v části, kterou se žalobci domáhali zrušení napadeného rozhodnutí, důvodné. O žalobách soud rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s a napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
56. Soud v první řadě předeseílá, že správním soudům přísluší posuzovat i odborné skutkové otázky. Opačný názor žadatelky nemá oporu v právních předpisech ani judikatuře. Soudní přezkum zásadně musí probíhat v režimu tzv. plné jurisdikce (§ 77 odst. 2 s. ř. s.; a to i ve stavebních věcech, viz bod 29 rozsudku rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 - 43), což znamená, že správní soudy nejsou ve skutkových otázkách omezeny tím, co nalezl správní orgán (srov. již rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 – 99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS). To samozřejmě platí i pro

odborné skutkové otázky, k jejichž řešení lze, je-li to nutné, případně vyžádat odborné vyjádření nebo přibrat znalce (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 50, publ. pod č. 3252/2015 Sb. NSS).

57. Před samotným posouzením žalobních bodů se soud dále zabýval rozsahem aktivní věcné legitimace žalobců: tedy tím, jaké žalobní body je každý z nich oprávněn uplatnit.
58. Pokud jde o věcnou legitimaci žalobkyně a), z judikatury NSS plyne, že žalobě lze vyhovět a napadené rozhodnutí zrušit pouze v případě, že byla napadeným rozhodnutím zkrácena na *svých* právech. To lze dovodit z § 65 odst. 1 s. ř. s., o něž se opírá její aktivní procesní legitimace, která se do věcné legitimace promítá (srov. zejména body 27 a 28 rozsudku NSS ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 61/2010 – 98). Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu není [s výjimkou žalobní legitimace podle § 66 s. ř. s., která však žalobkyni a) nesvědčí] koncipována jako žaloba ve veřejném zájmu. Žalobkyně a) se proto nemůže dovolávat práv třetích osob (srov. např. bod 21 rozsudku NSS ze dne 3. 10. 2019, č. j. 9 As 198/2019 – 29). Správní soudnictví také zásadně neslouží k obecnému dozoru nad zákonností postupů orgánů veřejné správy (srov. bod 34 rozsudku NSS ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 325/2017 – 41), nýbrž k ochraně veřejných subjektivních práv žalobců (§ 2 s. ř. s.; viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2008, č. j. 8 As 46/2007 – 98 či bod 34 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86, publ. pod č. 1764/2009 Sb. NSS). Právě uvedené samozřejmě platí i pro žalobní body procesního charakteru. Žalobkyně a) tedy není ani oprávněna namítat, že třetí osoby byly zkráceny na svých procesních právech. Z judikatury dále plyne, že rozsah toho, co je žalobce oprávněn v žalobě namítat, je determinován jeho postavením ve správním řízení, tj. důvodem jeho účastenství v územním řízení, resp. tím, jaká jeho veřejná subjektivní práva mohla být vydáním napadeného správního rozhodnutí dotčena (srov. obdobně zejm. bod 33 rozsudku ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 82/2013 – 56, či rozsudek ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 – 83). V projednávané věci byla žalobkyně a) účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, neboť je vlastníkem sousedního pozemku p. č. X. V souladu s § 89 odst. 4 větou druhou stavebního zákona žalobkyni a) příslušely námitky toliko v rozsahu, v němž mohlo být přímo dotčeno její vlastnické právo. I v soudním řízení je proto věcná legitimace žalobkyně a) omezena je na ty žalobní body, které se týkají účinné ochrany jejího vlastnického práva (viz obdobně rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 114/2017 – 92).
59. Ani věcná legitimace žalobce b) není neomezená. Žalobce b) rovněž není oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu podle § 66 s. ř. s., neboť jeho aktivní legitimace (procesní, a tedy i věcná, viz bod 27 výše citovaného rozsudku ve věci sp. zn. 1 As 61/2010) se také zakládá na § 65 odst. 1 s. ř. s. To plyne z § 9d odst. 1 zákona o posuzování vlivů, podle kterého „[d]otčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 se může žalobou domáhat zrušení rozhodnutí vydaného v navazujícím řízení a napadat hmotnou nebo procesní zákonnost tohoto rozhodnutí. Pro účely postupu dle věty první se má za to, že dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 má práva, na kterých může být rozhodnutím vydaným v navazujícím řízení zkrácena.“ Citované ustanovení vytváří domněnku, že environmentální právnické osoby [ve smyslu § 3 písm. i) bodu 2 zákona o posuzování vlivů] mají práva, na kterých mohou být zkrácena rozhodnutím vydaným v navazujícím řízení. To je důležité z hlediska § 65 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce musí tvrdit, že byl rozhodnutím *zkrácen na svých právech*. Jednalo-li by se o žalobu ve veřejném zájmu podle § 66 odst. 4 s. ř. s., byla by tato konstrukce zbytečná. Subjekty oprávněné k jejímu podání totiž zásadně žádná vlastní práva nebrání. Podpůrně lze poukázat i na to, že původní návrh zákona č. 39/2015 Sb. (kterým byl § 9d

do zákona o posuzování vlivů vložen), výslovně žalobu dotčené veřejnosti koncipoval jako žalobu ve veřejném zájmu, zatímco ve schválené podobě tomu tak není (viz Bahýľová, L., a kol. *Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2015, komentář k § 9d). Zákonodárce tedy zjevně od původního záměru ustoupil. I žalobce b) se proto může domáhat toliko ochrany *svých* veřejných subjektivních práv (srov. bod 57 rozsudku NSS ze dne 11. 10. 2019, č. j. 4 As 202/2019 – 87) a nikoliv práv třetích osob či přezkumu objektivní zákonnosti napadeného rozhodnutí.

60. Lze tedy částečně souhlasit s žadatelkou, že aktivní věcná legitimace environmentálních právnických osob není bezbřehá. Žadatelka se nicméně mylí v tom, že by podmínkou aktivní procesní legitimace žalobce b) bylo tvrzení konkrétního porušeného veřejného zájmu či zákonných ustanovení. Nic takového zákon o posuzování vlivů ani směrnice o posuzování vlivů nestanoví. V první řadě platí, že možnosti uvedené v čl. 11 odst. 1 písm. a) a b) směrnice o posuzování vlivů jsou alternativní, a nikoliv kumulativní. Členské státy si tedy mohou zvolit, zda soudní přezkum podmíní dostatečným zájmem nebo namítáním porušování práva (srov. body 38 a 40 rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 12. 5. 2011, *Trianel*, C-115/09, dále jen rozsudek ve věci *Trianel*, dostupný na <https://curia.europa.eu/>). V českém právu je aktivní legitimace postavena na tvrzení porušení práva (viz výše), nikoliv na dostatečném zájmu. Žalobce b) proto již z tohoto důvodu nemusí konkretizovat veřejné zájmy, které chrání. Z čl. 11 odst. 3 směrnice o posuzování vlivů dále plyne, že pro účely čl. 11 odst. 1 písm. a) této směrnice je zájem jakékoli nevládní organizace, která splňuje požadavky uvedené v čl. 1 odst. 2 této směrnice, pokládán za dostatečný. To znamená, že nemusí činit nic pro to, aby prokázala, že dostatečný zájem má, a automaticky jí náleží aktivní legitimace. Nelze přitom připustit, aby státy, které zvolí kritérium porušování práva, měly více prostoru pro upírání aktivní legitimace než členské státy, které zvolí kritérium dostatečného zájmu (viz body 65 až 67 stanoviska generální advokátky ve věci *Trianel*). Jinými slovy bez ohledu na to, jakou možnost si členský stát zvolí, mohou se vybrané nevládní organizace domáhat přezkumu rozhodnutí soudem (srov. body 42, 45 a 55 až 57 rozsudku ve věci *Trianel*). V kontextu českého práva to znamená, že pokud environmentální právnická osoba splní podmínky podle § 3 písm. i) bodu 2 zákona o posuzování vlivů, je podle § 9d tohoto zákona ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s. *bez dalšího* aktivně legitimována k podání žaloby proti rozhodnutí vydanému v navazujícím řízení (svědčí jí aktivní procesní legitimace). Nemusí předložit žádná tvrzení o tom, že rozhodnutím vydaným v navazujícím řízení byla porušena její práva, či dokonce o jaká konkrétní práva jde. To by bylo v mnohých případech nemožné, neboť spolky nejsou nositeli práva na příznivé životní prostředí (pouze mohou za podmínek vymezených nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, chránit právo na příznivé životní prostředí svých členů; viz též obdobnou argumentaci v bodech 46 a 47 rozsudku ve věci *Trianel*). Právě proto, jak již bylo uvedeno výše, stanoví § 9d odst. 1 věta druhá zákona o posuzování vlivů fikci možného zkrácení práv environmentálních právnických osob, což samo o sobě k založení procesní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. postačuje. Ustanovení § 9d odst. 1 zákona o posuzování vlivů tedy soudu ukládá považovat žalobce b) za osobu, jejíž práva napadeným rozhodnutím mohla být zkrácena, aniž by totéž musela znova v žalobě tvrdit. Jinak řečeno, domněnka podle § 9d odst. 1 věty druhé zákona o posuzování vlivů nahrazuje nutnost plausibilního tvrzení o dotčení právní sféry žalobce b).

61. Pokud žadatelka dále argumentuje, že žalobce b) není oprávněn namítat nesprávnost napadeného rozhodnutí, lze říci, že se tím rozsah soudního přezkumu oproti jiným

žalobcům nijak neliší. Důvodem pro zrušení rozhodnutí jsou totiž vždy buď nezákonnost, nebo vady předcházejícího řízení, tedy porušení hmotněprávních či procesních právních předpisů (a to i v případě překročení mezí správního uvážení nebo jeho zneužití, viz např. Šimíček, V., Potěšil, L.: *Soudní řád správní: komentář*. Praha: Leges, 2014. komentář k § 78). Ostatně, pro soudní ochranu práv vyplývajících z práva Evropské unie platí zásady rovnocennosti a efektivity. To znamená, že procesní podmínky soudních řízení určených k zajištění ochrany práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, nesmějí být méně příznivé než ty, které se týkají obdobných řízení vnitrostátní povahy, a nesmějí v praxi znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat výkon práv přiznaných právním řádem Unie (srov. bod 43 rozsudku ve věci *Trianel*). Žadatelka ani konkrétně nepoukazuje, který z žalobcem b) uplatněných bodů se týká toliko věcné správnosti napadeného rozhodnutí.

62. Při vlastním vypořádání žalobních bodů se soud nejprve zabýval těmi, které uplatnil každý ze žalobců sám, a poté společně těmi, které uplatnili v obdobné podobě oba. U každého přitom (alespoň implicitně) zkoumal, zda jsou k jeho uplatnění žalobci věcně legitimováni.
63. Žalobkyně a) předně namítla, že oznámení o zahájení řízení mělo být podle § 9b zákona o posuzování vlivů zveřejněno veřejnou vyhláškou. Ve shodě se žalobkyní a) je nutno nejprve konstatovat, že řízení před žalovaným 1. a stavebním úřadem skutečně bylo navazujícím řízením ve smyslu § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů, a to na základě přechodného ustanovení čl. II bodu 12 zákona č. 225/2017 Sb. Jednalo se o územní řízení v případě stavebního záměru, u něž byl proces posuzování vlivů na životní prostředí zahájen před nabytím účinnosti tohoto zákona (tj. před 1. 1. 2018). Jak totiž plyne ze správního spisu, předmětem územního řízení bylo umístění dvou studní, které byly součástí záměru „*Betonárna B. B. spol. s r. o. – závod P. – snížení kapacity*“, u něž proběhlo posuzování vlivů na životní prostředí. Oznámení záměru bylo příslušnému úřadu podáno již 5. 6. 2015 (viz str. 8 stanoviska EIA), čímž došlo k zahájení zjišťovacího řízení (§ 7 odst. 3 věta první zákona o posuzování vlivů), a tedy i celého procesu posuzování vlivů na životní prostředí.
64. Za navazující řízení je přitom nutno považovat i řízení, v němž se rozhoduje pouze o umístění části záměru. To lze dovodit za pomoci argumentu od většího k menšímu (*a maiori ad minus*), neboť aplikují-li se pravidla týkající se navazujících řízení na celý záměr, tím spíše je třeba je aplikovat i na jeho jednotlivé části. Ostatně, pokud by tomu tak nebylo, bylo by možné se režimu navazujícího řízení jednoduše vyhnout účelovým rozdělením záměru na více částí. K témuž výsledku vede i systematický výklad, neboť § 3 písm. m) zákona o posuzování vlivů výslovně počítá s tím, že jeden záměr může být projednáván po částech či etapách ve více navazujících řízeních. Konečně také odborná literatura uvádí, že „[p]rávidla o navazujícím řízení, resp. povoleném záměru se analogicky aplikují rovněž na záměr povolený po částech nebo etapách“ (srov. Dvořák, L.: *Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí: komentář*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018, komentář k § 3).
65. K argumentaci žalovaného 1. ve vyjádření k žalobě žalobce b) lze doplnit, že žalovaný 1. směřuje kritéria pro určení, zda záměr podléhá posouzení vlivů, s definicí navazujících řízení. Příloha č. 1 zákona o posuzování vlivů pouze stanoví obligatorně a fakultativně posuzované záměry. Ve vztahu k navazujícím řízením však tam uvedená kritéria nehrají žádnou roli. Pro určení, zda se jedná o navazující řízení, je obecně rozhodující znění § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů; v daném případě pak výše zmíněné přechodné ustanovení čl. II bodu 12 zákona č. 225/2017 Sb. Není ani podstatné, zda byly některé podmínky stanoviska EIA přejaty do toho kterého rozhodnutí. Podle § 9a odst. 3 zákona o

posuzování vlivů platí, že stanovisko EIA je podkladem ve všech navazujících řízeních – a ne naopak, že o navazující řízení se jedná v případě, že je v něm stanovisko EIA podkladem pro vydání rozhodnutí, jak se žalovaný 1. nejspíše domnívá. V dané věci navíc stanovisko EIA bylo i materiálně (tj. nejen formálně podle cit. § 9a odst. 3 zákona o posuzování vlivů) podkladem pro vydání prvoinstančního rozhodnutí, neboť se zabývá mj. i vlivem studní na životní prostředí (viz zejména str. 6 a 7 stanoviska EIA). Na tom nic nemění, že nedošlo k převzetí žádné z jeho podmínek do prvoinstančního rozhodnutí. Bylo-li by stanovisko nesouhlasné, k umístění stavby by tak jako tak nemohlo dojít. Pro úplnost soud dodává, že žalobce b) byl účastníkem řízení o umístění stavby na základě § 9c odst. 3 písm. b) zákona o posuzování vlivů, byť ve svém podání ze dne 31. 5. 2018 nesprávně odkazoval na zákon o ochraně přírody a krajiny. Podstatné je, že žalobce b) projevil vůli vstoupit do řízení, nikoliv, jak svůj procesní postup právně kvalifikoval.

66. Žalobkyni a) lze přisvědčit v tom, že v navazujícím řízení je nutno oznámení o zahájení řízení vždy zveřejnit postupem podle § 25 správního řádu, tedy doručením veřejnou vyhláškou. To plyne z § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů (jenž se aplikuje na základě již citovaného přechodného ustanovení čl. II bodu 12 zákona č. 225/2017 Sb.), který zároveň neumožňuje, aby tak správní orgán v některých situacích nepostupoval. Z hlediska § 25 odst. 1 správního řádu je § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů případem, kdy zvláštní zákon stanoví, že je třeba doručovat veřejnou vyhláškou. Není již proto (na rozdíl od případu uvedeného dále v bodě 68) podstatné, že navazující řízení je ze zákona také řízením s velkým počtem účastníků (§ 9b odst. 3 zákona o posuzování vlivů). Povinnost zveřejnit oznámení o zahájení řízení veřejnou vyhláškou je stanovena přímo § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů.
67. V projednávané věci stavební úřad v rozporu s § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů zahájení řízení veřejnou vyhláškou neoznámil. Soud nicméně zkoumal, zda tímto způsobem mohla být zkrácena procesní práva žalobkyně a), tedy zda jí svědčí aktivní věcná legitimace. Jak plyne z komentářové literatury, § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů *„upravuje informační povinnost správního orgánu příslušného k vedení navazujícího řízení ve vztahu k veřejnosti (nikoli ve vztahu k účastníkům řízení, vůči nimž platí ohledně doručování přísnější pravidla – srov. § 19 spr. řádu).“* Zveřejnění informací, tj. zajištění přístupu k nim, je totiž základní podmínkou efektivního zapojení veřejnosti do řízení. (viz Dvořák, L. *op. cit.*, komentář k § 9b). Je tedy zřejmé, že se jedná o ustanovení, které primárně upravuje práva náležící veřejnosti [§ 3 písm. h) zákona o posuzování vlivů], neboť ta může v navazujícím řízení podávat připomínky k záměru (§ 9c odst. 1 a 2 zákona o posuzování vlivů), a především tzv. privilegované dotčené veřejnosti [§ 3 písm. i) bod 2 zákona o posuzování vlivů], která má právo vstoupit do řízení jako účastník či podat odvolání (§ 9c odst. 3 a 4 zákona o posuzování vlivů). Naopak pro účastníky řízení – a tedy i žalobkyni a) – platí speciální úprava oznamování zahájení řízení podle § 87 odst. 2 části věty druhé před středníkem ve spojení s § 87 odst. 1 stavebního zákona. Nepostupoval-li stavební úřad při oznamování zahájení řízení podle § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů, nemohla tím být procesní práva žalobkyně a) dotčena, neboť se na žalobkyni a) nevztahuje a žádná práva jí nepřiznává. Žalobkyně se tudíž nemůže dovolávat porušení uvedeného ustanovení. Z téhož důvodu se žalobkyně a) nemůže dovolávat ani tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že se žalovaný 1. nevypořádal s její odvolací námitkou ohledně oznámení zahájení řízení v rozporu s § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů (srov. body 19 a 20 rozsudku NSS ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 As 232/2014 – 33). Jak již výše bylo

uzavřeno, žalobkyně a) není legitimována k ochraně práv třetích osob [tj. zejména dotčené veřejnosti, jako např. žalobce b)].

68. Právo žalobkyně a) na řádné oznámení zahájení řízení by mohlo být zkráceno jen v případě, že by stavební úřad postupoval v rozporu s § 87 odst. 2 částí věty druhé před středníkem ve spojení s § 87 odst. 1 stavebního zákona. Podle § 87 odst. 1 stavebního zákona (ve znění účinném od 1. 1. 2018, viz přechodné ustanovení čl. II bodu 13 zákona č. 225/2017 Sb.) platí, že „[o]známení o zahájení územního řízení a další úkony v řízení se doručují účastníkům řízení a dotčeným orgánům jednotlivě, nejde-li o řízení s velkým počtem účastníků; v řízení s velkým počtem účastníků se oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení doručují postupem podle § 144 odst. 6 správního řádu, dotčeným orgánům a obci, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 1 písm. b), se doručuje jednotlivě; účastníky řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou vždy účastníci řízení podle § 85 odst. 1 písm. a) a § 85 odst. 2 písm. a).“ Jelikož se v dané věci jednalo o řízení s velkým počtem účastníků (§ 9b odst. 3 zákona o posuzování vlivů) a žalobkyně a) byla účastníkem toliko podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, měl stavební úřad oznámení o zahájení řízení doručit veřejnou vyhláškou. Oproti výše uvedenému případu (viz bod 66) se však zde jedná o způsob doručování oznámení účastníkům řízení, a nikoliv veřejnosti. Jinak řečeno, žalobkyni a) mělo být zahájení řízení oznámeno veřejnou vyhláškou, avšak nikoliv na základě § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů, jehož porušení v žalobě namítá, nýbrž podle § 87 odst. 1 věty druhé stavebního zákona.
69. Ze správního spisu plyne, že stavební úřad naproti tomu doručil oznámení o zahájení řízení žalobkyni a) individuálně. Byť ve spise není obsažena doručenka, z námitek žalobkyně a) ze dne 4. 10. 2018 se podává, že jí oznámení bylo dne 20. 9. 2018 doručeno do datové schránky. Stavební úřad tedy postupoval nesprávně, ale tato vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně a) se o zahájení řízení prokazatelně dozvěděla, a to dokonce spolehlivější cestou (individuálním doručením), přičemž jí nebylo upřeno náležité uplatňování dalších procesních práv (srov. obdobně např. bod 17 rozsudku NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 7 As 246/2016 – 26). Totéž platí o prvoinstančním a napadeném rozhodnutí, která byla žalobkyni a) podle doručenek založených ve správním spise rovněž doručena do datové schránky. Žalobní bod je proto nedůvodný.
70. Žalobkyně a) dále namítla, že se společností E. – I. mělo být jednáno jako s účastníkem řízení. Soud konstatuje, že k této námitce žalobkyně a) není aktivně věcně legitimována. Žalobkyni a) nepřísluší hájit práva třetích osob, včetně účastenství společnosti E. – I. (viz body 42 až 44 rozsudku NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 217/2014 – 37). Na tom nic nemění spekulativní námitky žalobkyně a) o oslabení oponentní argumentace a nedostatku podkladů řízení. Bylo jen na žalobkyni a), aby sama uplatnila veškeré relevantní argumenty související s ochranou jejích práv. Skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, včetně opatření nutných podkladů jsou správní orgány zásadně povinny zjišťovat *ex officio* (§ 3 a § 50 odst. 2 správního řádu), popř. v součinnosti s žadatelem (§ 86 stavebního zákona). Žalobkyně a) postrádá věcnou legitimaci i ve vztahu k dílčí námitce ohledně nedostatečného označení účastníků řízení v žádosti, neboť i ta se týká účastenství třetích osob. Podstatné je, že se žalobkyni a) bylo jako s účastníkem řízení řádně jednáno. Žalobní bod je proto nedůvodný.
71. Dalším žalobním bodem žalobkyně a) v podstatě namítala, že oznámení řízení mělo být vydáno ihned po zahájení řízení a do té doby nebylo možné provádět žádné procesní úkony. Soud se nejprve zabýval související námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, která má spočívat v tom, že se žalovaný 1. nevypořádal s obdobnou odvolací

námítkou. Tomu nelze přisvědčit. Žalobkyně a) ve svém odvolání namítala, že stavební úřad nevysvětlil, na základě jakého zákonného ustanovení došlo dne 5. 6. 2018 k přerušení řízení před oznámením jeho zahájení; že se účastníci v této době proti usnesení o přerušení nemohli odvolat; a že není zřejmé, na základě jakých ustanovení prováděl stavební úřad procesní úkony před oznámením zahájení řízení. Žalovaný 1. se odvolacími námitkami žalobkyně a) zabýval na str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že k přerušení řízení došlo na základě § 45 odst. 2 správního řádu, a to v souvislosti s výzvou k doplnění podkladů o rozhodnutí o výjimce a stanovisko EIA. Procesní úkony činěné před oznámením zahájení řízení, včetně usnesení o přerušení řízení, se nedotýkají práv ostatních účastníků řízení. Zahájení řízení se oznamuje až poté, co jsou shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí. Takové odůvodnění je dostatečné, neboť odpovídá na veškeré výtky vznesené žalobkyní a).

72. K věcným námitkám žalobkyně a) lze uvést následující. Postup stavebního úřadu po zahájení územního řízení je upraven v § 86 a § 87 stavebního zákona. Ustanovení § 86 stavebního zákona především vymezuje náležitosti žádosti o vydání územního rozhodnutí a jejích příloh (§ 86 odst. 1, 2 a 6 stavebního zákona). Vedle toho stanoví postup v případě, že žádost tyto náležitosti (včetně příloh) neobsahuje, který spočívá v přerušení územního řízení a výzvě žadateli k jejich doplnění (§ 86 odst. 4 stavebního zákona). Jde o speciální úpravu vůči § 45 odst. 2 správního řádu, na který odkazuje žalovaný 1. V tomto ohledu je proto třeba jeho závěry upřesnit. Ustanovení § 87 v návaznosti na § 86 stavebního zákona mj. upravuje postup při oznamování zahájení řízení. I v tomto případě se jedná o ustanovení, které představuje zvláštní úpravu vůči správnímu řádu, a to včetně jeho § 47, kterým argumentuje žalobkyně a).
73. Z výše popsané systematiky, tj. vzájemné návaznosti § 86 a § 87 stavebního zákona je zřejmé, že k oznámení zahájení řízení může stavební úřad přistoupit teprve poté, co je žádost o vydání územního rozhodnutí perfektní – tedy obsahuje veškeré náležitosti a přílohy. To má svou logiku. Neposkytne-li žádost dostatečný podklad pro další řízení, bylo by nevhodné ji projednávat se všemi účastníky (kterých může být ve stavebním řízení potenciálně velké množství). Tímto postupem nejsou krácena procesní práva ostatních (tj. mimo žadatele) účastníků. Své výhrady vůči žádosti a podkladům rozhodnutí mohou uplatnit prostřednictvím námitek při ústním jednání či ve stanovené lhůtě v souladu s § 89 stavebního zákona. Nelze tedy přisvědčit názoru žalobkyně a), že zahájení řízení mělo být oznámeno bezodkladně, tj. ihned po podání žádosti. Stavební úřad naopak postupoval správně, pokud zahájení řízení oznámil až poté, co měl shromážděny veškeré přílohy žádosti [v daném případě rozhodnutí o výjimce a stanovisko EIA – viz § 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona].
74. Stejně tak žalobkyni a) nelze dát za pravdu v tom, že stavební úřad nemohl provádět žádné procesní úkony před oznámením zahájení řízení. Pokud má k odstranění vad žádosti dojít zásadně před oznámením zahájení řízení, pak je v této době rovněž přípustné podle § 86 odst. 4 stavebního zákona řízení přerušit a žadatele k odstranění vad vyzvat. I závěr žalovaného 1., že takové usnesení se nedotýká ostatních účastníků řízení, je správný. V této fázi územního řízení ještě žádost není věcně projednávána a ve hře jsou tedy (zatím) pouze práva a povinnosti žadatele, jemuž zejména hrozí, že řízení bude pro formální nedostatky žádosti zastaveno (§ 66 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Právě proto zákon stanoví, že se usnesení o přerušení oznamuje pouze žadateli (§ 86 odst. 4 část věty první za středníkem stavebního zákona). I tato dílčí námitka je proto nedůvodná. Závěr žalovaného 1. ani není v rozporu se závěrem stavebního úřadu, že usnesení o přerušení nikdo nenapadal.

Žadatelka je totiž mohla napadnout odvoláním (byť jen ona samotná, neboť jen jí má být takové usnesení oznámeno, viz § 76 odst. 5 věta první správního řádu a Vedral, J.: *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, str. 659 – 660). Žalobní bod jako celek je proto nedůvodný.

75. Dále žalobkyně a) namítla, že před oznámením zahájení řízení bylo vydáno rozhodnutí o výjimce, které nebylo součástí správního spisu. Soud konstatuje, že vydání rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu podle § 169 odst. 2 stavebního zákona před oznámením zahájení územního řízení není v rozporu s žádným zákonným ustanovením. Naopak, vzhledem k tomu, že se jedná o povinnou přílohu žádosti [viz již citovaný § 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona], bude takový postup pravidlem. To potvrzuje i komentářová literatura a judikatura (srov. Průcha, P., Gregorová, J. a kol. *Stavební zákon. Praktický komentář*. Praha: Leges, 2017, komentář k § 169, a tam citovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2013, č. j. 10 A 141/2011 – 120). Dále, je pravda, že rozhodnutí o výjimce skutečně není ve správním spise stavebního úřadu, ač se jednalo o podklad prvoinstančního rozhodnutí (tedy šlo o písemnost vztahující se k dané věci ve smyslu § 17 odst. 1 správního řádu). Podstatné nicméně je, že je žalovaný 1. v odvolacím řízení do spisu doplnil, žalobkyni a) o tom přípisem ze dne 30. 5. 2019 informoval a poskytl jí možnost se s rozhodnutím o výjimce seznámit a vyjádřit se k němu. Žalobkyně a) tedy nebyla zkrácena na svém právu seznámit se s podklady rozhodnutí a nesprávné vedení správního spisu stavebním úřadem nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobní bod je proto nedůvodný.
76. Žalobkyně a) dále namítla, že se žalovaný 1. nevypořádal s jejím doplněním odvolání a k němu přiloženými podklady. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou „*důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“ Povinností správního orgánu je tedy mj. odůvodnit, jak se vypořádal s vyjádřeními účastníků k podkladům rozhodnutí a s jejich návrhy. To se týká i vyjádření účastníka k závaznému stanovisku, které je taktéž podkladem rozhodnutí (srov. Vedral, J. *op. cit.*, str. 514). Platí přitom, že i v odvolacím řízení nelze účastníkům upřít možnost se podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit k potvrzení nebo změně závazného stanoviska. I s tímto vyjádřením se tedy správní orgány musí v odůvodnění vypořádat. Přesahují-li řešené odborné otázky znalosti a kompetence odvolacího orgánu, pak je povinností odvolacího orgánu obstatat odpovídající odbornou reakcí orgánu nadřízeného dotčenému orgánu (srov. body 31, 32 a 35 rozsudku NSS ze dne 23. 8. 2018, č. j. 5 As 182/2017 – 68). K odborným otázkám se v takovém případě odvolací správní orgán sám vyjadřovat nemůže a je povinen požádat o doplnění závazného stanoviska (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011 – 69, publ. pod č. 3018/2014 Sb. NSS).
77. V projednávané věci bylo žalovanému 1. dne 28. 5. 2019 doručeno podání žalobkyně a) označené jako doplnění odvolání, v němž žalobkyně a) jednak namítala nepřezkoumatelnost potvrzujícího stanoviska EIA, jednak zpochybňovala jeho správnost, pokud jde o vliv stavby na podzemní vody. K tomu doložila dva nové podklady (listinné důkazy), o které své námitky opírala. Podání bylo doručeno v sedmidenní lhůtě stanovené přípisem žalovaného 1. ze dne 20. 5. 2019, kterým žalobkyni a) podle § 36 odst. 3 správního řádu informoval o možnosti vyjádřit se k potvrzujícímu stanovisku EIA, neboť šlo o podklad nově pořízený v průběhu odvolacího řízení. V napadeném rozhodnutí

žalovaný 1. toto podání sice na str. 11 zrekapituloval, avšak k jeho obsahu neuvedl žádnou vlastní úvahu, ani je nepředložil příslušnému správnímu orgánu (Ministerstvo životního prostředí) k doplnění potvrzujícího stanoviska EIA. Obdobně bylo namístě tyto nové podklady předložit k vyjádření, resp. k přezkoumání závazného stanoviska i dalším správním orgánům nadřízeným těm dotčeným orgánům, jejichž závazná stanoviska tvořila podklad pro prvoinstanční rozhodnutí a jejichž závěry mohly být zpochybněny podklady dodatečně předloženými žalobkyní a). Zejména jde o závazné stanovisko vodoprávního úřadu ze dne 15. 9. 2017, neboť dodatečně uplatněné námitky a podklady se dotýkají primárně vodních poměrů a ochrany kvality podzemních vod, a proto bylo namístě, aby se k těmto novým podkladům vyjádřil i nadřízený vodoprávní úřad. Lze tedy uzavřít, že se žalovaný 1. v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu v napadeném rozhodnutí nevypořádal s vyjádřením žalobkyně a) k podkladům rozhodnutí a s jejími důkazními návrhy, čímž napadené rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Soud dodává, že zásada koncentrace v územním řízení (na rozdíl od stavebního) nebrání předkládání nových důkazů. Účastníci jsou podle § 36 odst. 1 správního řádu oprávněni navrhopvat důkazy až do okamžiku vydání rozhodnutí (*a contrario* § 89 odst. 1 stavebního zákona, srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 48 A 118/2016 – 200, publ. pod č. 3902/2019 Sb. NSS). Vyjádření k podkladům rovněž nelze ztotožňovat s námitkami podle § 89 odst. 1 stavebního zákona, na něž se koncentrační zásada vztahuje (to lze ostatně implicitně dovodit i z výše citovaného rozsudku NSS ve věci sp. zn. 5 As 182/2017, v němž bylo rovněž přezkoumáváno rozhodnutí vydané v územním řízení). Pro úplnost soud konstatuje, že související námitka, že žalovaný 1. s navrhovanými důkazy neseznámil ostatní účastníky řízení, žalobkyni a) nenáleží s ohledem na rozsah její aktivní věcné legitimace. Jako celek je však žalobní bod důvodný.

78. Dále žalobkyně a) namítla, že podklady napadeného rozhodnutí měly obsahovat projektovou dokumentaci celé betonárny. Tomu nelze přisvědčit. Požadavek žalobkyně a) nemá žádnou oporu v právních předpisech. Ani § 86 odst. 1 a 2 stavebního zákona ani vyhláška č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů, či vyhláška č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nestanoví, že v případě staveb, které byly předmětem posouzení vlivů na životní prostředí, by bylo nutno předložit projektovou dokumentaci k *celému* posouzenému záměru. Ta ostatně nutně ani ještě nemusí být zpracována, neboť pro účely posouzení vlivů na životní prostředí se toliko předkládá dokumentace podle § 10 odst. 3 a přílohy č. 4 zákona o posuzování vlivů. Stavba studní je součástí záměru (viz str. 1 stanoviska EIA) a žadatelce v zásadě nic nebránilo v tom, aby záměr rozdělila do více územních řízení (srov. např. bod 22 rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2019, č. j. 4 As 89/2019 – 68). Jak již bylo výše uvedeno (viz bod 64), zákon o posuzování vlivů dokonce výslovně počítá s tím, že záměr může být povolován po částech či etapách [vedle již zmíněného § 3 písm. m) zákona o posuzování vlivů viz také např. § 9a odst. 6 větu první zákona o posuzování vlivů, ve znění zákona č. 326/2017 Sb.].
79. Argumentace žalobkyně a), podle níž by při následné realizaci celé betonárny mohlo dojít ke změnám oproti posouzenému záměru, je nepřipadná. Ustanovení § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů (ve znění zákona č. 326/2017 Sb.) upravuje institut tzv. verifikačního závazného stanoviska (*coherence stamp*), jehož účelem je právě zajištění, aby záměr vstupující do navazujícího řízení byl tímž záměrem, pro nějž bylo vydáno závazné stanovisko k posouzení vlivů, tj. aby nedošlo ke změnám záměru, které by mohly mít

významný negativní vliv na životní prostředí (včetně vlivu na podzemní vody). Žalobkyni a) rovněž nelze přisvědčit, že stavba studní měla být posouzena samostatně. Zákon o posuzování vlivů vychází z opačné zásady, tj. že záměr by měl být pokud možno posuzován jako celek (viz např. Bahýľová, L., a kol. *Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2015, komentář k § 4), jako tomu bylo i v nynějším případě.

80. Nelze souhlasit ani s tvrzením, že měly být stanoveny odstupové vzdálenosti studní od betonárny či přesné rozložení jednotlivých stavebních objektů. V procesu posuzování vlivů jde primárně o to, aby byly zjištěny, popsány, posouzeny a vyhodnoceny *významné* vlivy záměru (§ 5 odst. 1 zákona o posuzování vlivů, viz též níže bod 87). Opatření k předcházení či zmírnění možných významných negativních vlivů (tzv. mitigační opatření) – jako by např. mohly být odstupové vzdálenosti studní od některých stavebních objektů – má smysl stanovit teprve v případě, že by takové vlivy byly zjištěny (viz § 5 odst. 4 zákona o posuzování vlivů). Z dokumentace (viz str. 104 až 116, které se věnují vlivům záměru na vody) přitom nevyplývá, že by provoz samotné betonárny (mimo odběru vody ze studní, kterého se tato námitka netýká) měl nějaké negativní vlivy na podzemní vody. Předpokládají se jen možné dočasné negativní vlivy při její výstavbě (viz str. 107 dokumentace). Opak žalobkyně a) neprokazuje, a dokonce ani konkrétněji netvrdí, jaké významné negativní vlivy by betonárna či některý její stavební objekt na studně (resp. podzemní vody) měl mít. Za této situace nebyl důvod uvažovat o nutnosti stanovení odstupových vzdáleností či obdobných mitigačních opatření. Žalobní bod je nedůvodný.
81. Žalobkyně a) dále namítla, že se žalovaný 1. nevypořádal s jejími odvolacími námitkami, že měl být proveden průzkum všech dostupných vrtů a studní v delším časovém úseku a že umístěním studní dojde k vyčerpání bezpečného limitu podzemní vody. S tím nelze souhlasit. Žalobkyně a) v odvolání totiž nenamítala výše uvedené, nýbrž toliko nesouhlasila s názorem stavebního úřadu, který se jejími námitkami odmítl blíže zabývat z důvodu, že mu nepřísluší zpochybňovat stanovisko EIA. Na tuto námitku žalovaný 1. v napadeném rozhodnutí reagoval. Na str. 17 uvedl, že stavební úřad nemůže stanoviska dotčených orgánů přezkoumávat a může pouze na základě negativního stanoviska žádost zamítnout. Obsah závazného stanoviska lze přezkoumat v odvolacím řízení postupem podle § 149 správního řádu, k čemuž v dané věci došlo. Napadené rozhodnutí tak není v tomto směru nepřezkoumatelné.
82. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyni a) se dostalo odpovědi i na obě věcné námitky. Z potvrzujícího stanoviska EIA plyne, že stanovení míry kvantitativního a kvalitativního ovlivnění hydrogeologických poměrů bylo předmětem hydrogeologických prací (tj. průzkumných vrtů a hydrodynamických zkoušek) a následně bylo ověřeno pomocí numerického modelování. Součástí dokumentace je sada pěti odborných hydrogeologických studií, které podrobně hodnotí hydrogeologické poměry a modelují interakci záměru a kontaminačního mraku. Žalobkyni a) tedy bylo vysvětleno, že proběhlo podrobné posouzení hydrogeologických poměrů. Ke druhé námitce (vyčerpání bezpečného limitu podzemních vod) žalovaný 1. na str. 16 napadeného rozhodnutí uvedl, že územním rozhodnutím se stavba toliko umísťuje a teprve vodoprávní úřad stanoví podmínky čerpání vod. Z potvrzujícího stanoviska EIA navíc plyne, že dokumentace obsahuje opatření ve vztahu k ochraně vod, mj. i limity pro odebírané množství podzemních vod stanovené tak, aby nedošlo k negativnímu ovlivnění hladin podzemní vody v okolních objektech. I zde tedy bylo na námitky žalobkyně a) odpovězeno. Vzhledem k tomu, že žalobkyně a) v odvolání své dřívější námitky nijak nerozvinula

(pouze je zrekapitulovala) a zejména nekonkretizovala, v čem konkrétně jsou stávající studie a modely deficitní (proč nepodávají reálný obraz hydrogeologických poměrů a bylo by třeba provést průzkum více vrtů v dlouhodobějším horizontu) či z čeho dovozuje vyčerpání bezpečného limitu odběru vod, je takové odůvodnění dostačující.

83. K vlastním žalobním námitkám lze říci, že shora zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí by mohla mít vliv i na úplnost skutkových zjištění správních orgánů, neboť spočívá mj. v nevypořádání některých důkazních návrhů, které se týkaly vlivu stavby na podzemní vody. To soudu brání, aby se zabýval žalobní námitkou, že měl být proveden průzkum všech dostupných vrtů a studní v delším časovém úseku. Ve vztahu k námitce vyčerpání podzemních vod soud konstatuje, že žalobkyně a) svou dosavadní argumentaci opět žádným podstatným způsobem nerozvíjí. Nespecifikuje, proč by umístění studní mělo vyloučit čerpání vody jinými subjekty, tj. z jakých důvodů jsou limity odebíraného množství podzemních vod stanovené stanoviskem EIA nesprávné. Soud tedy jen odkazuje na výše citované závěry potvrzujícího stanoviska EIA, s nimiž se ztotožňuje.
84. Jde-li o dílčí námitku porušení § 24a odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, z tohoto ustanovení plyne, že „[s]tudna individuálního zásobování vodou (dále jen „studna“) musí být situována [...] v takové poloze, aby nebyla ovlivněna vydatnost sousedních studní.“ Žalobkyně a) netvrdí a ze správního spisu ani nevyplývá, že by na pozemku žalobkyně a) již studna existovala. Z jejího doplnění odvolání ze dne 28. 5. 2019 se podává, že zde byl toliko proveden vrt PV-1 (za účelem průzkumných prací a hydrodynamických zkoušek), nikoliv postavena studna. Ve vztahu k žalobkyni a) tedy nemohl být § 24a odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území porušen. Žalobkyni a) přitom s ohledem na její aktivní věcnou legitimaci nepřisluší námitky související s vydatností studní na pozemcích třetích osob. Žalobní bod proto soud shledal nedůvodným.
85. Konečně žalobkyně a) namítla, že správní orgány (míněno zřejmě žalovaný 1. a stavební úřad) měly samy posoudit, zda se stanovisko EIA zabývá námitkami žalobkyně a) a zda nevychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu nebo nesprávného právního posouzení. Námitkám žalobkyně lze přisvědčit potud, že odvolací správní orgán by skutečně měl ověřit, zda se potvrzující nebo měnící závazné stanovisko nadřízeného správního orgánu zabývá všemi námitkami odvolatele, které se týkaly závazného stanoviska podřízeného správního orgánu. Je to totiž odvolací správní orgán, kdo je procesně odpovědný za to, že jeho rozhodnutí bude přezkoumatelné, tedy bude obsahovat vypořádání všech námitek účastníků, a to i těch odborného charakteru (§ 68 odst. 3 správního řádu, viz již citovaný rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 5 A 241/2011). Tomu však žalovaný 1. dostal [odhlédne-li soud od nevypořádaného doplnění odvolání žalobkyně a), ke kterému se již vyjádřil výše]. Jediné dvě odvolací námitky žalobkyně a), které se (a to jen nepřímě) dotýkaly stanoviska EIA, jsou ty rekapitulované výše v bodě 81. Na obě obsahuje potvrzující stanovisko EIA odpověď (viz výše bod 82). Povinností stavebního úřadu ani žalovaného 1. pak již nebylo z vlastní iniciativy zkoumat, zda je obsah závazného stanoviska správný či zákonný, neboť to není v jejich pravomoci (srov. judikaturu v bodě 27 výše citovaného rozsudku NSS ve věci sp. zn. 5 As 182/2017). Závěr žalovaného 1., že stavební úřad nemohl hodnotit stanoviska dotčených orgánů a že závazná stanoviska je třeba přezkoumat v odvolacím řízení, byl také správný (viz bod 30 rozsudku NSS ve věci sp. zn. 5 As 182/2017). Žalobní bod je proto nedůvodný.

86. Soud se dále zabýval žalobními body, které uplatnil pouze žalobce b). Soud poznamenává, že žaloba žalobce b) je poměrně nesystematická, nepřehledná a místy téměř nesrozumitelná. Žalobce b) vznáší celou řadu námitek, které takřka bez úprav „kopíruje“ ze svých dřívějších podání (v územním řízení i procesu posuzování vlivů), aniž by jakkoliv reagoval na to, co mu již dříve bylo řečeno v obou stanoviscích EIA. Platí přitom, že kvalita žaloby předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci dostane (srov. zejm. body 6 až 8 rozsudku NSS ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Afs 159/2019 – 52). Není na soudu, aby za žalobce domýšlel argumenty a vyhledával skutečnosti, které svědčí v jeho prospěch (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).
87. Žalobce b) dále na více místech žaloby vyjadřuje domněnku, že záměr s významnými negativními vlivy na životní prostředí nemůže být povolen (či že ty či ony dopady záměru jsou podle něj nepřipustné). Účelem procesu posuzování vlivů však (na rozdíl od tzv. naturového posuzování vlivů, viz § 45i odst. 9 zákona o ochraně přírody a krajiny) primárně není zamezit realizaci toho kterého záměru – a to byt by měl i velmi významné negativními vlivy na životní prostředí – ale opatřit odborný podklad pro rozhodnutí a opatření podle zvláštních právních předpisů (§ 1 odst. 3 zákona o posuzování vlivů; zvláštními právními předpisy jsou zejména zákony sloužící ochraně jednotlivých složek životního prostředí či veřejného zdraví, které stanoví konkrétní požadavky a limity, jež musí být dodrženy při vydávání rozhodnutí v navazujících řízeních). Rovněž směrnice o posuzování vlivů vymezuje proces EIA jako shromažďování informací a zhodnocení významnosti vlivů záměru, přičemž dle čl. 8 mají být tyto výsledky zohledněny v povolovacích řízeních. Podstatné je proto především to, zda došlo k řádnému zjištění, popisu, posouzení a vyhodnocení *významných vlivů* záměru na životní prostředí a zda byla navržena a posouzena v úvahu přicházející mitigační opatření (viz § 5 a část D přílohy č. 4 zákona o posuzování vlivů). Zejména tímto směrem se tedy ubírá i soudní přezkum. Soud naopak v zásadě nemůže hodnotit, zda jsou (či nejsou) vlivy záměru již příliš závažné a z toho důvodu mělo být vydáno (ne)souhlasné závazné stanovisko. Zákon o posuzování vlivů totiž žádnou hranici (ne)připustnosti negativních vlivů záměru nestanoví a obsah výroku závazného stanoviska tak především závisí na správním uvážení příslušného úřadu, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu (srov. např. bod 19 rozsudku NSS ze dne 27. 4. 2017, č. j. 2 As 169/2016 – 49, publ. pod č. 3653/2017 Sb. NSS). Vydání souhlasného závazného stanoviska EIA nijak nepředjímá, zda budou v navazujících řízeních vydána kladná závazná stanoviska jednotlivými dotčenými orgány.
88. Žalobce b) předně namítl, že se žalovaný 1. nezabýval jeho odvolacími námitkami, které se týkaly tvrzených nedostatků stanoviska EIA, a pouze ocitoval část potvrzujícího stanoviska EIA. Žalobce b) se tedy zřejmě domnívá, že by žalovaný 1. měl jeho odvolací námitky proti stanovisku EIA sám vypořádat v návaznosti na obsah potvrzujícího stanoviska EIA. Tak tomu ale není. Jak plyne z výše citovaného rozsudku Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 5 A 241/2011 (i další judikatury, viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019 – 22), s odvolacími námitkami, které směřují proti závaznému stanovisku, je na prvním místě povinen se vyrovnat nadřízený správní orgán ve svém závazném stanovisku. K námitkám odborného charakteru se dokonce žalovaný 1. ani vyjadřovat nesmí. Žalobcův názor nepodporuje ani jím citovaná judikatura. V rozsudku ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016 – 44, NSS pouze konstatuje, že správní orgán, který vede řízení, musí dbát na řádné odůvodnění svých rozhodnutí. To však neznamená, že by se měl sám (*de facto* podruhé) zabývat odvolacími námitkami, které směřují proti závaznému

stanovisku, vypořádal-li se s nimi řádně již nadřízený správní orgán ve svém (potvrzujícím či měnícím) závazném stanovisku. Takový závěr nelze dovodit ani z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2014, č. j. 30 A 57/2012 – 84. Žalobce b) netvrdí, že by potvrzující stanovisko EIA neobsahovalo odpověď na některou z jeho námitek a soudu se to ani nejeví. Ministerstvo se na str. 7 a 8 zejména vypořádalo i s údajnou nepoužitelností stanoviska EIA. Žalobní bod je proto nedůvodný.

89. Dále žalobce b) namítl, že stanovisko EIA není relevantním podkladem. Tomu soud nemůže přisvědčit a naopak se ztotožňuje s odůvodněním potvrzujícího stanoviska EIA. Z dokumentace (viz str. 38 a 39) i obou stanovisek EIA plyne, že stavba studní je součástí záměru. Přímou pro provoz studní byly dokonce stanoveny podmínky č. 11 až č. 15 stanoviska EIA. V dokumentaci tedy byly posouzeny jak vlivy studní, tak ostatních částí betonárny na životní prostředí, včetně vlivů na podzemní a povrchové vody (viz str. 106 až 114). Záměr je sice skutečně povolován po částech, avšak to samo o sobě není nezákonným postupem (viz výše bod 78), zvláště v případě, kdy záměr byl posouzen jako celek. Žádná ochranná pásma ani vzájemné odstupové vzdálenosti, které by „salámováním“ záměru mohly být obcházeny, nebyly v dokumentaci stanoveny. Nebyl k tomu ani žádný důvod, stejně jako nebyl důvod vyžadovat stavebně technickou dokumentaci betonárny, jak již výše bylo uvedeno k obdobným dílčím námitkám žalobkyně a) (viz body 78 a 80, na které lze pro stručnost odkázat). Ani žalobce b) přitom nekonkretizuje a neprokazuje, že by betonárna prostřednictvím studní měla významné negativní vlivy na podzemní vody (např. jak by je znečišťovala) a že by tedy bylo nutné stanovit nějaké odstupové vzdálenosti či ochranná pásma. Žalobní bod je nedůvodný.
90. Dále žalobce b) uplatnil rozsáhlý žalobní bod týkající se kapacity a variantního posouzení záměru. K tomu soud konstatuje, že prakticky veškerá žalobcova argumentace vychází z předpokladu, že v rámci procesu posouzení vlivů na životní prostředí by měla být hodnocena skutečná maximální (myšleno nejvyšší technicky možná) kapacita záměru, a nikoliv kapacita, kterou oznamovatel uvádí. V tom však žalobci b) nelze přisvědčit. Pro posouzení záměru je naopak rozhodující, jak je specifikován (včetně kapacity) v oznámení, popř. dokumentaci (přiměřeně srov. bod 26 rozsudku NSS ze dne 25. 11. 2019, č. j. 5 As 167/2019 – 44). Postup podle zákona o posuzování vlivů je ve své podstatě řízením o žádosti (byť ne správním řízením): zahajuje se předložením oznámení či dokumentace (§ 6 odst. 1 a 5 zákona o posuzování vlivů); oznámením (včetně uvedení rozsahu, tj. kapacity záměru, viz přílohu č. 3 zákona o posuzování vlivů) se současně zahajuje i zjišťovací řízení, jehož je oznámení základním podkladem (§ 7 odst. 3 zákona o posuzování vlivů); na základě oznámení se následně zpracovává dokumentace (§ 8 odst. 1 zákona o posuzování vlivů); a na základě dokumentace je posléze zpracován posudek i vydáno samotné závazné stanovisko k posouzení vlivů (§ 9 odst. 2 a § 9a odst. 1 zákona o posuzování vlivů). Z toho plyne, že postup posuzování vlivů je především v dispozici oznamovatele. Ten oznámení záměru a později dokumentaci předkládá a jen na něm je, v jakém rozsahu (o jaké kapacitě) jej nechá posoudit. Rubem ovšem je, že předloženým vstupním údajům nutně odpovídá i výsledek procesu posuzování vlivů. Případné závazné stanovisko k posouzení vlivů (či jiný výstup, zejm. závěr zjišťovacího řízení) je totiž vydáno právě k takovému záměru, jaký oznamovatel předložil – a jen takový záměr zásadně (s výjimkou změn na základě výše zmíněného verifikačního závazného stanoviska) může být následně v navazujících řízeních povolen. Je-li tedy závazné stanovisko vydáno k záměru s určitou kapacitou, která se však liší od kapacity záměru, jenž je poté předložen do navazujícího řízení, lze jej povolit jen za podmínky souhlasného verifikačního

závazného stanoviska. Je-li dále záměr o určité kapacitě umístěn a povolen (popř. i vydán kolaudační souhlas či rozhodnutí), avšak je po provedení užíván ve vyšší kapacitě, stavební úřad po marné výzvě k nápravě jeho užívání zakáže (§ 134 odst. 5 stavebního zákona). Současně může být naplněna skutková podstata přestupku podle § 178 odst. 1 písm. g) stavebního zákona [ve znění zákona č. 225/2017 Sb.; dříve zejm. písm. g), k) a o) téhož ustanovení]. V dané věci navíc stanovisko EIA obsahuje i podmínku č. 18, která žadatele ukládá vedení denní provozní evidence, což zajišťuje, že roční a denní kapacity záměru budou kontrolovány a dodržovány.

91. Žalobcův požadavek na posuzování maximální možné kapacity záměru nemá žádnou oporu v zákoně. Zejména jej žádným způsobem nelze dovodit z jím citovaného § 2 zákona o posuzování vlivů. Ten pouze vymezuje rozsah posuzování, tedy jaké vlivy záměru je potřeba popsat a vyhodnotit. Dále, omezení plynoucí ze stanoviska EIA jsou naopak zásadní, neboť jsou přejímána do jednotlivých rozhodnutí, jimiž je záměr povolován. Lze přisvědčit žadateli, že nelze automaticky předpokládat, že je při provozu záměru nebude dodržovat. Argumentace žalobce b) o údajné omezené účasti veřejnosti v navazujících řízeních je pak nepřiléhavá. Zjevně byla původně uplatňována v procesu posuzování vlivů a žalobce ji nyní pouze opakuje, přestože již jedno z navazujících řízení (územní řízení o umístění stavby studní) proběhlo a žalobce b) byl jeho účastníkem. Mezi navazující řízení, kterých se žalobce b) bude za podmínek zákona o posuzování vlivů moci účastnit, patří i případné stavební řízení [viz § 3 písm. g) body 2 až 5 zákona o posuzování vlivů]. Jak již bylo výše uvedeno, dojde-li při posouzení vlivů záměru ke zjištění (významných) negativních vlivů, neznamená to automaticky, že musí dojít k vydání negativního závazného stanoviska a nelze z toho důvodu pokračovat v navazujících řízeních. Při úvaze o výsledku posuzování vlivů je navíc třeba zohlednit též dostupnost a účelnost mitigačních opatření vedoucích k omezení negativních vlivů, jež jsou rovněž předmětem posouzení (§ 5 odst. 4 zákona o posuzování vlivů).
92. K jednotlivým dílčím námitkám v rámci tohoto žalobního bodu dále soud jen ve stručnosti uvádí následující. Pokud dříve žadatelka předkládala původní záměr s produkcí betonu ve výši 30 000 m³/rok, ke kterému bylo vydáno nesouhlasné závazné stanovisko k posouzení vlivů, a nyní předkládá záměr s produkcí 20 000 m³/rok, je takové snížení kapacity relevantní skutečností, která může odůvodnit jiný výsledek posouzení. Opět je třeba zdůraznit, že se posuzuje takový záměr, jaký je předkládán, nikoliv jeho maximální možné využití. Proto ani nebylo nutné zpracovávat variantní řešení pro „maximální“ či naopak „limitní“ (tj. technicky neumožňující produkci více než 20 000 m³ betonu za rok) kapacitu záměru a jen z tohoto důvodu rovněž nelze mít podklady za zkreslující. Použití průměrných hodnot samo o sobě dokumentaci nezpochybňuje: podle § 5 odst. 3 věty druhé zákona o posuzování vlivů se posuzují vlivy související s *běžným* provozováním záměru (a vlivy vyplývající ze zranitelnosti záměru vůči závažným nehodám a katastrofám, které jsou ale v dokumentaci na str. 117, resp. na str. 91 a 92 specificky ve vztahu k vlivům na klima, také vyhodnoceny, a žalobce absenci jejich posouzení ani konkrétněji nenamítá). Podstatné je v této souvislosti opět, jak jsou vymezeny parametry záměru (tj. jeho předpokládaný běžný provoz). V dané věci se jedná zejména o průměrnou roční a denní produkci a maximální denní produkci betonu. Posouzení maximálních hodnot tedy bylo na místě jen u denní produkce. Žalobce b) nekonkretizuje, v jakých případech se tak nestalo, a z dokumentace naopak plyne, že i maximální denní produkce záměru posouzena byla (viz např. str. 14 rozptylové studie, kde byla použita k výpočtu maximálních hodinových a denních imisních koncentrací znečišťujících látek; či str. 3 akustické studie,

kde byly výpočty pro maximální denní produkci provedeny pod variantou „V1 maximální“). Technická (štitková) kapacita betonárny typu *Stetter HN2,25* není podstatná, rozhodující je, v jakém rozsahu ji žadatelka podle předloženého oznámení a dokumentace plánuje využívat. Ze skutečnosti, že žadatelka (či jiné osoby s ní podnikatelsky propojené) nevyužívá jiné typy betonáren, bez dalšího nelze dovozovat, že bude záměr provozovat o vyšší než deklarované kapacitě. Jestliže žadatelka počítá s využíváním domíchávačů o kapacitě 8 m³, pak není důvod, aby dokumentace vyhodnocovala vlivy vozidel o jiných kapacitách. Spekulativní a navíc neprokázaná tvrzení o tom, jaké jsou nejobvyklejší používané domíchávače, na tom nemohou nic změnit. Žalobce b) přitom nepopírá, že (technicky vzato) existují domíchávače o kapacitě 8 m³. Skutečnost, že podle závěru zjišťovacího řízení může mít záměr významné vlivy na životní prostředí, je důvodem, proč došlo k jeho posouzení, ale není nijak relevantní z hlediska kapacity záměru. Stejně tak není podstatné, zda je záměr nebo některá jeho část vyjmenovaným stacionárním zdrojem podle přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší. Žalobní bod je nedůvodný.

93. Dále se soud zabýval dílčími námitkami žalobce b), které se týkaly vlivu záměru na vody. Žalobce b) namítl, že rozsah zastavěnosti pozemku betonárny má vliv na vodní poměry. Soud předně konstatuje, že druh pozemku a způsob jeho využití podle údajů zapsaných v katastru nemovitostí (jenž je veřejným seznamem a nikoliv rejstříkem) nijak neomezuje účely, k nimž může být pozemek v budoucnu využit. Katastr nemovitostí zachycuje stávající druh a způsob využití, které se pochopitelně mohou v čase změnit. Vlastní námitka ohledně vlivu rozsahu zastavěnosti na vodní poměry je zcela nekonkrétní. Žalobce ani neuvádí, o jak zásadní vlivy by se mělo jednat a proč je rozsah nezastavěné plochy nedostatečný. K těmto tvrzením též nepředkládá žádný důkaz. Způsob likvidace dešťových vod ze zpevněných ploch je přitom v dokumentaci podrobně popsán (viz str. 62 a 106 a níže). Co se týče námitek ohledně záchytné (retenční) nádrže, žalobce b) žádným způsobem nereflexuje argumentaci ministerstva. Soud tedy jen odkazuje na str. 4 potvrzujícího závazného stanoviska, kde již bylo žalobci b) vysvětleno, že před nátokem do retenční nádrže je umístěn odlučovač ropných látek a do vsakovacího objektu proto nebude vtékat znečištěná voda (viz též str. 62 a 106 dokumentace). Jde-li o námitku ekologické havárie, je rovněž obecná a nepodložená. Pro případ úniku ropných látek z motorových vozidel dokumentace na str. 106 předpokládá vypracování havarijního plánu. Na str. 117 jsou vyhodnocena rizika havárie čerpací stanice, včetně možného znečištění podzemních vod. Únik nebezpečných látek do kanalizace není možný, neboť v areálu se kanalizační vpusti nenacházejí. Srážkové vody ze zpevněných ploch, které by mohly být znečištěny ropnými látkami, budou jímány do retenční nádrže, kam budou svedeny přes odlučovač lehkých látek (k tomu viz též popis stavebního objektu čerpací stanice na str. 40 dokumentace, kde se rovněž uvádí, že vnější plášť stanice bude sloužit jako havarijní jímka). Je zde dále stanoven obecný postup při úniku závadných látek a opět se předpokládá schválení havarijních dokumentů. Celý provoz je vyhodnocen jako málo rizikový a běžný. I námitka kontaminace dešťových vod je zcela obecná. Žalobce b) ani nespecifikuje, čím by měly být znečištěny. Dokumentace přitom na str. 62 a 106 popisuje způsob likvidace dešťových vod. Budou zachyceny v retenční nádrži a přednostně využity pro výrobu betonu, zasakován bude jen přepad z nádrže (viz str. 37 dokumentace). Před nátokem do nádrže bude umístěn odlučovač lehkých kapalin, a nedojde tak k zasakování znečištěných vod. Do P. potoka nebudou dešťové vody vůbec odváděny, neboť nakládání s nimi je řešeno přímo na pozemku, a to přestože by i takové řešení bylo možné, neboť

případné přetížení vodního toku by bylo zanedbatelné (viz str. 106 a 107 dokumentace). Všechny dílčí námitky, a tedy i celý žalobní bod je proto nedůvodný.

94. Další žalobní bod žalobce b) se týkal technického řešení záměru. K námitce ohledně recyklačního zařízení a mycí plochy soud odkazuje na str. 4 potvrzujícího stanoviska EIA. Recyklační zařízení a vlastní betonárna podle dokumentace (viz str. 37) vytváří uzavřený okruh, neboť veškeré odpadní vody jsou zpětně využívány k výrobě betonových směsí. Ve stanovisku EIA bylo žalobci b) vysvětleno, že posouzení bylo provedeno toliko na základě konceptu projektové dokumentace. Jinými slovy konečné technické řešení mycí plochy a recyklačního zařízení teprve bude provedeno. To žalobce nyní nezpochybňuje a konkrétněji netvrdí a neprokazuje, že by recyklační zařízení za určitých okolností (při určitém technickém řešení) mohlo mít významné negativní vlivy na životní prostředí (zejm. na proudění podzemních vod), jejichž posouzení by v důsledku nedostatečně konkrétního zpracování dokumentace bylo opomenuto (§ 5 odst. 1 zákona o posuzování vlivů). Totéž platí pro dílčí námitky ohledně konkrétní podoby odlučovače lehkých kapalin (tj. ropných látek) a založení stavby na pilotách. Podle dokumentace bude voda z odlučovače odváděna do retenční nádrže (viz str. 62); přepad z nádrže dále do vsakovacího objektu (viz str. 37). Žalobce b) neuvádí žádný konkrétní důvod, proč by voda, která byla vyčištěna na odlučovači, nemohla být zasakována. Nespecifikuje rovněž, jakou relevanci má pro vlivy provedení pilot údajná tektonická porucha regionálního významu. Konečně, námitkou zásahu zásobníků do krajinného rázu se detailně zabývalo ministerstvo na str. 4 a 5 potvrzujícího stanoviska EIA. Soud se s jeho úvahami v zásadě ztotožňuje. Lze jen zopakovat, že vlivy záměru na krajinu byly vyhodnoceny v kapitole D.I.8. dokumentace, podle které v dálkových pohledech nebudou sila v porovnání s hlavními dominantami území působit rušivě. Z posudku k dokumentaci dále plyne (viz str. 26), že se záměr nachází v centrální části průmyslové zóny, která je postupně zastavována objekty různých výšek a existuje zde i vzrostlá zeleň. Zásobníky jsou technicky řešeny jako subtilní konstrukce s nevýrazným nátěrem a v krajině jsou méně patrné, než okolní objekty skladů a hal. Průhledy z okolních kopců jsou předěleny krajinnou zelení a konfigurací terénu. Právě uvedené je patrné i z fotodokumentace (příloha č. 6 dokumentace). Žalobcovým nepodloženým námitkám o údajném extrémním vybočení z okolní přízemní zástavby proto nelze přisvědčit. Žalobní bod je nedůvodný.
95. Dále žalobce b) namítl, že podle rozptylové studie budou překročeny roční imisní limity pro benzo[a]pyren. Soud k této námitce odkazuje výše na bod 87 tohoto rozsudku. Překročení limitů podle zákona o ochraně ovzduší nutně neznamená, že musí být vydáno nesouhlasné závazné stanovisko k posouzení vlivů. Podstatné je, že došlo k řádnému zjištění, popisu, posouzení a vyhodnocení vlivů záměru na ovzduší (§ 5 zákona o posuzování vlivů), což žalobce b) nezpochybňuje (s výjimkou dále vypořádaných námitek proti vyhodnocení dopadů dopravy). Nepopírá ani skutečnost, že příspěvky záměru k imisním limitům pro benzo[a]pyren jsou zanedbatelné, čímž správní orgány odůvodnily závěr, že záměr nemá nepřijatelné negativní vlivy na veřejné zdraví (viz str. 5 potvrzujícího stanoviska EIA). Požadavky zákona o posuzování vlivů nelze směšovat s požadavky zákona o ochraně ovzduší. V nynějším řízení byla umístěna pouze stavba studní, která není stacionárním zdrojem znečišťování ovzduší, zákon o ochraně ovzduší se na ni nevztahuje a žalobce b) ani opak netvrdí. Případné překročení imisních limitů bude na místě posoudit až tam, kde to zákon o ochraně ovzduší vyžaduje, což bude zejména při umístění těch částí záměru, které jsou stacionárními zdroji vyjmenovanými v příloze č. 2 tohoto zákona. Důsledkem navíc nutně nemusí být nesouhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany

ovzduší, ale pouze uložení kompenzačních opatření (viz § 11 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší). Odkaz žalobce b) na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 10 Ca 62/2009 – 122, je nepřipadný, neboť se vztahuje právě k povinnostem plynoucím ze zákona o ochraně ovzduší, a nikoliv zákona o posuzování vlivů. Kumulativní vlivy byly v rozptylové studii posouzeny (viz zejm. str. 21 až 26) a i v tomto případě budou imisní příspěvky benzo[a]pyrenu zanedbatelné (viz str. 40). Žalobní bod je nedůvodný.

96. Dále žalobce b) uplatnil žalobní bod směřující vůči posouzení dopravy v rozptylové a akustické studii. Žalobcovým námitkám nelze přisvědčit. Jak již bylo vysvětleno ve stanovisku EIA (viz str. 19 a 20) a potvrzujícím stanovisku EIA (viz str. 5), trasy pro dovoz surovin a expedici betonu jsou vymezeny podmínkami č. 19 a č. 20 stanoviska EIA. Jde o podmínky, které se stanou součástí rozhodnutí vydaných v navazujících řízeních a pro žadatelku budou závazné. Doprava po ulici Č. A. je podmínkou č. 20 vyloučena, až na jednotlivé případy expedice betonu, jako např. jeho dovoz přímo do této ulice. Jinými slovy až na výjimečné případy k ní nemůže docházet (aniž by žadatelka tuto podmínku porušila). Nebyl tedy žádný důvod, aby doprava po této ulici byla v rozptylové či akustické studii posuzována, neboť stěží může mít významné vlivy. Spekulativní úvahy žalobce b) o tom, jaký by mohl být reálný průběh dopravy, na tom nemohou nic změnit (a to včetně obecných citací z internetových stránek žadatelky). Součástí stanoviska EIA je navíc i podmínka č. 21, která žadatelce ukládá do provozní dokumentace a smluv s dodavateli zapracovat způsob informování řidičů o expedičních trasách a způsob jejich ověřování a dále provádět kontrolu plnění těchto požadavků např. prostřednictvím GPS zařízení. Žalovaný 1. ani ministerstvo pak ve stanoviscích EIA neargumentují omezením dopravy v ulici P.. Soud tedy jen podotýká, že podle výše uvedených podmínek č. 19 a č. 20 po této ulici doprava vůbec nemá být vedena. Žalobní bod je nedůvodný.
97. Dále žalobce b) namítal vady akustické studie. K blíže nerozvedené dílčí námitce, že nelze přehlížet existenci staré hlukové zátěže, soud konstatuje, že žalobce b) opět nijak nereaguje na detailní odůvodnění, které se mu dostalo na str. 6 potvrzujícího stanoviska EIA. Lze tedy jen zopakovat, že stará hluková zátěž byla v akustické studii vypočtena a zohledněna tam, kde je relevantní (viz str. 34, 35, 38, 44 a 46 akustické studie). Totéž lze říci o dalších námitkách nezohlednění kumulativních vlivů a nedostatečných podkladů akustické studie (srov. str. 5 a 6 potvrzujícího stanoviska EIA). Z akustické studie (viz str. 39) plyne, že při posouzení kumulativních účinků plánované betonárny Míchací centrum P. nelze jednoduše vycházet ze součtu doprav u obou záměrů (tj. z prostého dvojnásobku dopravy, jak tvrdí žalobce). Její intenzita závisí na poptávce po betonu, která je však omezená přepravní vzdáleností. Jednoduše řečeno, beton lze dovážet jen na omezenou vzdálenost, a tudíž i jeho odbyt a s tím související doprava je omezená. Produkce betonu, a tím pádem i dopravní zatížení proto nejsou přímo úměrné počtu výrobců (betonáren), ale míře výstavby, kterou nelze předvídat. Z toho důvodu byly kumulativní vlivy vyhodnoceny zpětným dopočtem množství vozidel do hodnoty hygienického limitu. V případě ulice O. byla vypočtena rezerva asi 450 nákladních vozidel, což je provoz, který ve skutečnosti nelze očekávat (viz str. 40 akustické studie). Proti tomuto závěru žalobce b) nic nenamítá. Akustická studie se zaměřuje na ulici O. proto, že se jedná o jedinou pravděpodobnou společnou příjezdovou cestu k oběma záměrům (viz opět str. 39 akustické studie). Byl vyhodnocen i kumulativní vliv obou záměrů na kruhové křižovatce ulic E. a O., neboť v tomto místě se nacházel referenční bod 3 (viz str. 30 akustické studie). Žalobce b) nespecifikuje, jaké další konkrétní záměry byly při vyhodnocení kumulativních vlivů opomenuty. Akustická studie vychází z protokolu o autorizovaném měření hluku (viz str.

25 a 26 akustické studie a příloha č. 1B dokumentace), a nezakládá se tedy jen na statistikách. Žalobce b) neuvádí, jaké další „reálné měření“ by mělo být podle jeho představ provedeno – a především proč (v čem konkrétně jsou vypočtené modely nedostatečné či nesprávné). Vedle autorizovaného měření bylo taktéž uskutečněno i místní sčítání dopravy (viz str. 18 akustické studie). Akustická studie tak má věcné podklady. Obsahuje vstupní údaje (kapitola 3), umístění referenčních bodů (kapitola 4) a stanovení limitních hodnot (kapitola 6). Výsledky výpočtů je tedy možné zpětně ověřit a studie je přezkoumatelná. Žalobci b) nic nebránilo, aby proti jejím závěrům uplatnil konkrétní věcné připomínky. Podmínkou č. 22 stanoviska EIA je navíc i ověření modelových výpočtů měřením hluku v rámci zkušebního provozu záměru. Žalobní bod je nedůvodný.

98. Další žalobní bod žalobce b) se týkal vlivů záměru na faunu a flóru. Z dokumentace (viz str. 115) plyne, že záměr je situován do člověkem silně pozměněného území. Dle výskytu bioindikačních druhů se jedná o běžný typ prostředí, v němž silně převažují eurytopní druhy (tj. druhy schopné existence v různých biotopech a podmínkách životního prostředí, viz Akademický slovník cizích slov dostupný na <http://prirucka.ujc.cas.cz/>). V dotčeném území nebyl zaznamenán výskyt žádného zvláště chráněného druhu. V blízkosti areálu neleží žádné přírodní nebo přírodě blízké biotopy. Je tedy zřejmé, že záměr je zasazen do prostředí, kde se žádné významné přírodní hodnoty nenacházejí. Opačná tvrzení žalobce b), že „*likvidace existujících ekosystémů*“ či údajná změna oslunění budou mít negativní vlivy na okolní faunu a flóru, nejsou podložena žádnými důkazy (ať již o existenci takové fauny a flóry nebo negativních vlivech na ni). Navíc, jak již bylo několikrát opakováno, vadou posouzení by bylo pouze opomenutí *významných* vlivů záměru na životní prostředí. To žalobce b) ani netvrdí.
99. Pokud žalobce b) namítá dotčení zvláště chráněných druhů na okolních pozemcích, pomíjí vyhodnocení téže připomínky na str. 20 dokumentace. Průzkumy, na základě kterých byl výskyt zvláště chráněných druhů zjištěn, probíhaly pro účely jiného záměru a na „*nedalekých pozemcích*“. Na samotném dotčeném pozemku naproti tomu zpracovatel dokumentace jejich výskyt nezjistil při žádné z opakovaných návštěv. Nebyl zjištěn ani při průzkumu lokality ležící asi 200 metrů severně od záměru v roce 2007, ani při průzkumu na sousedním pozemku v roce 2009 (srov. str. 79 dokumentace). Celoroční hodnocení lokality podle dokumentace není odůvodněné, neboť je nízkého významu z hlediska ochrany přírody a nebylo vyžadováno u žádné ze staveb v rámci průmyslové zóny. Chráněné druhy hmyzu byly navíc nalezeny na mikrolokalitě o velikosti 20 m², která pro jejich přežití není nutná (viz opět str. 20 dokumentace). Z dokumentace je tedy zřejmé, že zvláště chráněné druhy se na dotčeném pozemku nenacházejí a ani není důvod jej dlouhodobě monitorovat. Žalobce b) nepředkládá důkazy o opaku a neuvádí žádné konkrétní důvody pro provedení dlouhodobého průzkumu. Podmínka č. 5 stanoviska EIA navíc zajišťuje provedení biologického průzkumu před zahájením výstavby za účelem zjištění případného výskytu zvláště chráněných druhů. Argumentace § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny je nepřipadná. Jak již bylo výše uvedeno (u námitky překračování imisních limitů), požadavky zvláštních (zejm. tzv. složkových) právních předpisů nelze zaměňovat s požadavky zákona o posuzování vlivů. Žalobce b) netvrdí, že by stavba, která byla v nynějším řízení umístěna (dvě vrtané studny), vyžadovala výjimku ze zákazů podle § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. O tu bude případně nutno požádat až ve fázi před umístěním (popř. po zahájení územního řízení podle § 56 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny) těch částí záměru, které by některý ze zákazů porušovaly. Žalobní bod je nedůvodný.

100. Konečně žalobce b) namítl, že stavba nerespektuje odstupové vzdálenosti 15 metrů od sousedních pozemků. Soud konstatuje, že tato námitka žalobci b) s ohledem na jeho věcnou legitimaci nepřísluší. Třebaže legitimace žalobce b) jakožto dotčené veřejnosti je široká (viz bod 59 shora), nevztahuje se na ty otázky, které se týkají výlučně ochrany vlastnického práva třetí osoby. Proto žalobci b) nenáleží ani související námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nevypořádání příslušné odvolací námítky (viz již citované body 19 a 20 rozsudku NSS ve věci sp. zn. 9 As 232/2014). Jen nad rámec soud dodává, že vyhláška o obecných požadavcích na využívání území nestanoví, že by stavby (ať obecně či přímo studny) musely být umístěny minimálně ve vzdálenosti 15 metrů od sousedního pozemku.
101. Na závěr se soud zabýval žalobními body, které uplatnili shodně oba žalobci.
102. Žalobci předně uplatnili žalobní body, jimiž zpochybňovali závěry stanovisek EIA o vlivech záměru na podzemní vody. Zjednodušeně řečeno žalobci tvrdí, že jímání vody ve studních způsobí, že se kontaminace chlorovanými uhlovodíky („kontaminační mrak“), která se nyní nachází na území průmyslového areálu na jih od stavby, rozšíří na dosud nezasazené území [v případě žalobkyně a) až na její pozemek]. Jak nicméně soud výše zjistil, je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné, neboť žalovaný 1. nevypořádal obdobné námitky a především důkazní návrhy žalobkyně a), které byly obsahem jejího doplnění odvolání ze dne 28. 5. 2019. Soudu nepřísluší, aby se k těmto otázkám, včetně případné relevance těchto důkazů, nyní jako první vyjadřoval (srov. např. body 63 a 64 rozsudku NSS ze dne 13. 9. 2017, č. j. 9 As 309/2016 – 42). Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí proto brání vypořádání tohoto žalobního bodu.
103. Tentýž závěr lze částečně učinit i k dalšímu společnému žalobnímu bodu, jímž žalobci namítali, že stavba byla v rozporu s § 24a odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území umístěna v prostředí, které je zdrojem možného znečištění vody ve studni. Dokud žalovaný 1. nevyjasní otázku, zda jímání vody nezpůsobí rozšíření kontaminace, nelze s jistotou říci, zda bude dané prostředí s ohledem na nedalekou kontaminaci chlorovanými uhlovodíky způsobit vodu ve studních znečišťovat. V tomto rozsahu tedy žalobní bod pro nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nelze vypořádat.
104. Lze se nicméně zabývat dalšími dílčími námitkami žalobců v rámci tohoto žalobního bodu. Ti totiž za prostředí, které je zdrojem možného znečištění vody ve studni, považovali i samotný záměr (betonárnu) a celé okolní prostředí, které je průmyslovou zónou. Soud předně zvažoval aktivní věcnou legitimaci žalobců k uplatnění tohoto žalobního bodu. U žalobce b) o ní nemá pochyb. Účelem § 24a vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území je především ochrana zdraví (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2011, č. j. 57 A 47/2010 – 48, publ. pod č. 2419/2011 Sb. NSS) a jakosti podzemních vod. Uvedené ustanovení tedy má za cíl ochranu životního prostředí a veřejného zdraví a žalobci b), který je environmentální právnickou osobou podle § 3 písm. i) bodu 2 zákona o posuzování vlivů, proto přísluší námitky související s jeho porušením. Co se týče žalobkyně a), přísluší jí námitky související s ochranou jejího vlastnického práva. Jde tedy o to, zda umístěním studní v prostředí, které je možným zdrojem znečištění vody ve studních, by mohlo být dotčeno její vlastnické právo. S žalobkyní a) lze souhlasit, že je v jejím zájmu, aby se na její pozemek nešířila znečištěná podzemní voda. Došlo-li by ke znečištění vody ve studních, nelze vyloučit, že tím budou znečištěny i podzemní vody na sousedním pozemku žalobkyně a). Aby tedy byla umožněna účinná

ochrana jejího vlastnického práva, je nutno se i tímto žalobním bodem zabývat. Soud připouští, že samotné podzemní vody nejsou předmětem vlastnického práva (§ 3 odst. 1 vodního zákona), avšak to neplatí o vodách z nich odebraných (§ 3 odst. 2 vodního zákona). Součástí vlastnického práva k pozemku přitom je i možnost (za splnění veřejnoprávních podmínek) jímat vodu pod jeho povrchem. Z toho plyne, že jsou-li podzemní vody znečištěné, nutně se to odrazí na hodnotě pozemku jako takového. Zejména v tom spočívá možný zásah do vlastnického práva žalobkyně a). Kontaminace podzemních vod vedle toho může znečistit i samotný pozemek (půdu), čímž je vlastnické právo rovněž dotčeno.

105. K vlastním námitkám žalobců lze uvést následující. Podle § 24a odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území platí, že „[s]tudna *individuálního zásobování vodou* (dále jen „studna“) musí být situována v prostředí, které není zdrojem možného znečištění ani ohrožení jakosti vody ve studni [...]“. Jinými slovy je zakázáno umístění studny do prostředí, které již je zdrojem možného znečištění – a nikoliv by se jím teprve mohlo stát. Nejsou proto důvodné námitky žalobce b), který uvádí, že sousední pozemek společnosti T. A. (p. č. X) má být v budoucnu využit k průmyslové výrobě. Skutečnost, že je tento pozemek v současné době v katastru nemovitostí veden jako trvalý travní porost, je naopak relevantní, neboť svědčí o tom, že se na něm momentálně zdroj možného znečištění nenachází. Žalobce b) přitom netvrdí, že by na tento tvrzený záměr bylo před vydáním napadeného rozhodnutí vydáno územní rozhodnutí, takže budoucí plán společnosti T. A. nelze vzít v úvahu. Co se týče dalších zdrojů znečištění v předmětné průmyslové zóně, žalobci neuvádějí, o jaké konkrétní zdroje se jedná. Lze tedy jen obecně říci, že ze správního spisu jejich existence nevyplývá. Jde-li o námitku, že sama betonárna představuje zdroj znečištění, žádný z žalobců nekonkretizuje, jak přesně by ke znečištění vody ve studních mělo dojít. Vlivy záměru – a tedy i vlastního stavebního objektu betonárny – na povrchové i podzemní vody byly v dokumentaci vyhodnoceny (viz str. 104 až 112). Plyne z ní, že zasakovány budou jen čisté dešťové vody ze střech (str. 106) a že jakost vod může být negativně ovlivněna při výstavbě, avšak pouze dočasně (str. 107). Žádné jiné vlivy (vyjma chlorovaných uhlovodíků) nejsou dokumentací předpokládány a žalobci je nespecifikují ani neprokazují. Lze rovněž doplnit, že požadavky § 24a odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území (tj. co lze již považovat za „*možné znečištění*“ a jaká má být jakost vody ve studni) je v konkrétních případech třeba vykládat v souvislosti s účelem, k němuž má studna sloužit. Nepochybně tedy budou odlišné v případech, kdy má studna sloužit k zásobování obyvatelstva pitnou vodou, a v případech, kdy jde, jako v dané věci, o studnu určenou k dodávání užitkové vody pro výrobu betonu. Žalobní bod je proto (v rozsahu, v němž jej lze vypořádat) nedůvodný.

106. Konečně žalobci uplatnili žalobní body týkající se rozhodnutí o výjimce. Pokud jde o aktivní věcnou legitimaci, platí totéž, co bylo výše řečeno u předchozího žalobního bodu. Žalobcům tedy věcná legitimace přísluší. Soud úvodem konstatuje [k dílčí námitce žalobkyně a)], že žalovaný 1. postupoval správně, pokud neposuzoval námitky proti rozhodnutí o výjimce v rámci napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o výjimce je samostatným rozhodnutím (byť jde o rozhodnutí podmiňující), které žalovanému 1. v rámci odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí nepříslušelo přezkoumávat. Žalobci namítli, že řízení o rozhodnutí o výjimce bylo navazujícím řízením podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů a z toho důvodu měli být jeho účastníky. Tomu nelze přisvědčit. Ustanovení § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů – na rozdíl od znění účinného do 31. 10. 2017 – nyní obsahuje taxativní výčet řízení, která jsou navazujícími

řízeními. Řízení o výjimce z obecných požadavků na výstavbu mezi nimi uvedeno není a především není uvedeno v přechodném ustanovení čl. II bodu 12 zákona č. 225/2017 Sb., které je pro projednávanou věc rozhodující. Nelze je podřadit ani pod § 3 písm. g) bod 13 zákona o posuzování vlivů, jímž žalobci argumentují, neboť o stavbě bylo vedeno územní řízení. Názor žalobkyně a), že rozhodnutím o výjimce bylo „v podstatě“ rozhodováno o umístění studní, je nesprávný, neboť o tom bylo rozhodnuto teprve prvoinstančním rozhodnutím. Tato skutečnost by navíc mohla být relevantní pouze podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 10. 2017, které se však na tento případ neaplikuje. Soud dále zdůrazňuje, že žalobkyně a) netvrdí, že měla být účastníkem řízení o rozhodnutí o výjimce podle § 27 odst. 2 správního řádu (k tomu viz body 31 a 32 rozsudku NSS ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 As 119/2016 – 52), nýbrž toto postavení dovozuje výlučně ze skutečnosti, že šlo o navazující řízení. Soud se tedy touto otázkou nezabýval [a to i při vědomí, že i pokud by se jednalo o navazující řízení, nezakládá by zákon o posuzování vlivů žalobkyni a) účastenství, viz *a contrario* § 9c odst. 3 tohoto zákona]. Lze tedy uzavřít, že žalobci nebyli účastníky řízení o rozhodnutí o výjimce z důvodu, že by se jednalo o navazující řízení podle zákona o posuzování vlivů. Žalobní bod je proto nedůvodný.

107. Dále žalobci namítli, že rozhodnutí o výjimce mohlo být vydáno až po vydání stanoviska EIA. To však nemá žádnou oporu v právních předpisech. Řízení o výjimce nebylo navazujícím řízením, a nevztahoval se na ně tedy § 9a odst. 3 věta první zákona o posuzování vlivů, podle něhož je stanovisko podkladem pro rozhodnutí vydaná v navazujících řízeních. I sama žalobkyně a) toliko tvrdí, že stanovisko EIA je podkladem pro umístění stavby. Žalobní bod je nedůvodný.

108. Dále žalobci namítli, že rozhodnutí o výjimce je nepřezkoumatelné. Tomu je třeba přisvědčit. Podle judikatury NSS, „[a]by mohlo být rozhodnuto o výjimce z obecných požadavků na výstavbu tak, že bude umožněna odstupová vzdálenost nižší, než jak je stanovena v prováděcích předpisech ke stavebnímu zákonu, musí se v souladu s citovanými ustanoveními stavebního zákona jednat o skutečně odůvodněný případ. Rozhodnutí o vyhovění žádosti je proto přezkoumatelné právě tehdy, pokud se správní orgán náležitě vypořádal s veškerými skutkovými okolnostmi (podmínkami), jejichž naplnění zákon vyžaduje. Takové odůvodnění přitom nelze redukovat toliko na opsání textu zákona, jak učinil žalovaný právě v nyní projednávané věci.“ (srov. bod 22 rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 As 119/2016 – 52). V nynější věci stavební úřad rozhodnutí o výjimce odůvodnil jen obecnou citací § 169 odst. 2 stavebního zákona, aniž by přistoupil k jeho aplikaci na konkrétní skutkové okolnosti a uvedl relevantní důvod, proč právě v tomto případě není třeba trvat na obecných požadavcích na výstavbu, tj. na minimální vzdálenosti studně od pozemní komunikace na pozemku p. č. X. Tím zatížil rozhodnutí o výjimce nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, v důsledku čehož jsou nepřezkoumatelná i prvoinstanční a napadené rozhodnutí (viz bod 23 naposledy citovaného rozsudku NSS). Žalobní bod je důvodný.

109. Žalobce b) dále namítl, že rozhodnutí o výjimce nebylo vydáno v dohodě nebo se souhlasem dotčených orgánů, konkrétně orgánu ochrany přírody a vodoprávního úřadu. Podle § 169 odst. 6 stavebního zákona „[r]ozhodnutí o povolení výjimky nebo odchylného řešení podle odstavců 2 až 5 lze vydat jen v dohodě nebo se souhlasem dotčeného orgánu, který hájí zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů, kterých se odchylné řešení týká.“ Z judikatury NSS plyne, že dohoda nebo souhlas je vyžadována i v případech, kdy žádný zvláštní zákon výslovně nepředpokládá vydání závazného stanoviska či souhlasu určitého orgánu v řízení o povolení výjimky, ani výslovně nestanoví, že v takovém řízení má

postavení dotčeného orgánu. Existuje-li orgán, který hájí zájmy dotčené záměrem, je nezbytné, aby k takové výjimce dal souhlas, přičemž postačuje i neformální vyjádření takového souhlasu (srov. rozsudek ze dne ze dne 30. 1. 2018, č. j. 9 As 290/2016 – 59, publ. pod č. 3695/2018 Sb. NSS). V projednávané věci jde o výjimku z odstupových vzdáleností od možných zdrojů znečištění vod (konkrétně pozemní komunikace) pro studny individuálního zásobování vodou [§ 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území]. Výše již bylo řečeno (viz bod 104), že účelem tohoto ustanovení je především ochrana veřejného zdraví a podzemních vod. Souhlas orgánu ochrany přírody tedy nebyl nutný, neboť odchylné řešení se jím chráněných zájmů nedotýká. Žalobci b) však lze přisvědčit v tom, že výjimka mohla být udělena jen po dohodě nebo se souhlasem vodoprávního úřadu, byť nikoliv ve formě závazného stanoviska, jak žalobce b) dovozuje z § 104 odst. 9 vodního zákona. Ten se totiž vztahuje pouze na postupy při umísťování, povolování, užívání a odstraňování staveb, mezi které řízení o výjimce podle § 169 odst. 2 stavebního zákona nespadá, neboť se v něm o umístění stavby nerozhoduje. Postačovalo tedy, jak plyne z výše citovaného rozsudku NSS ve věci sp. zn. 9 As 290/2016, i jen neformální vyjádření. Takový podklad se však ve správním spise nenachází. Tato vada pak může mít vliv i na zákonnost rozhodnutí o umístění stavby. Stavební úřad tedy zatížil řízení podstatnou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Žalobní bod je proto důvodný.

110. Konečně žalobce b) namítl, že mu rozhodnutí o výjimce nebylo doručeno. K tomu lze uvést, že žalobce b) nebyl účastníkem řízení, v němž bylo rozhodnutí o výjimce vydáno, a proto mu ani nemělo být doručeno. Již výše bylo vysvětleno, že se nejedná o navazující řízení podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů. Nejedná se ani o řízení, v němž by mohly být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, a nepřípadá tudíž v úvahu ani účastenství podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny (ve znění účinném do 31. 12. 2017). Dále, v odvolacím řízení bylo rozhodnutí o výjimce doplněno do správního spisu, o čemž byl žalobce b) žalovaným 1. vyrozuměn přípisem ze dne 30. 5. 2019, který mu byl podle doručky doručen do datové schránky. Žalobce b) tedy byl seznámen se všemi podklady napadeného rozhodnutí. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Závěr a náklady řízení

111. S ohledem na shora uvedené závěry soud napadené rozhodnutí zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.], a věc vrátil žalovanému 1. k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Soud nevyhověl návrhu žalobce b) na zrušení prvoinstančního rozhodnutí, neboť důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí byly vady, které nastaly v řízení před žalovaným 1. [nepřezkoumatelnost spočívající v nevypořádání důkazních návrhů a vyjádření žalobkyně a) a mohou v něm být odstraněny. Další vady se týkaly rozhodnutí o výjimce, a jejich nápravu je proto třeba provést v řízení o rozhodnutí o výjimce, nikoliv v řízení o prvoinstančním rozhodnutí.
112. V dalším řízení je žalovaný 1. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Na žalovaném 1. bude, aby se vyčerpávajícím způsobem vypořádal s obsahem doplnění odvolání žalobkyně a) ze dne 28. 5. 2019, včetně jejích důkazních návrhů. Nebude-li k tomu odborně kompetentní, vyžádá si žalovaný 1. od ministerstva doplnění potvrzujícího stanoviska EIA. Vedle toho však žalovaný 1. neopomene v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádat od nadřízeného vodoprávního úřadu potvrzení nebo

změnu závazného stanoviska vodoprávního úřadu ze dne 15. 9. 2017, případně potvrzení dalších závazných stanovisek dotčených orgánů, která mohla být odvoláním žalobců, včetně jejich doplňujících vyjádření a jimi předložených podkladů, zpochybněna. Dále, co se týče podkladového rozhodnutí o výjimce, soud shledal jednak jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jednak vady řízení jemu předcházejícího spočívající v neopatření si souhlasu nebo dohody s vodoprávním úřadem. V této souvislosti judikatura NSS dovodila, že „[p]okud soud zruší napadené rozhodnutí správního orgánu z důvodu nezákonnosti podkladových úkonů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), stanou se tyto podkladové úkony v důsledku vysloveného závazného právního názoru soudu nadále právně neúčinné, byť nedojde k jejich formálnímu zrušení. V případě rozhodnutí či usnesení pomine překážka věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu.“ (srov. rozsudek ze dne 29. 11. 2017, č. j. 9 As 269/2016 – 44, publ. pod č. 3680/2018 Sb. NSS). Žalovaný 1. proto nebude nezákonným rozhodnutím o výjimce vázán a současně v řízení o rozhodnutí o výjimce odpadne překážka věci rozhodnuté. Žalovaný 1. tedy vyzve stavební úřad, aby v tomto řízení pokračoval (a případně odvolací řízení přerušil podle § 86 odst. 4 stavebního zákona) a vyčká pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu, s nímž účastníky odvolacího řízení seznámí a umožní jim se k němu vyjádřit. Stavební úřad bude v řízení o výjimce také vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Znovu tedy posoudí, zda jsou k udělení výjimky splněna kritéria podle § 169 odst. 2 stavebního zákona, a případně uvede důvody, proč v tomto konkrétním případě není třeba trvat na obecných požadavcích na výstavbu. Dále si podle § 169 odst. 6 stavebního zákona opatří dohodu nebo souhlas dotčených orgánů, které hájí zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů, kterých se odchylné řešení týká, zejména vodoprávního úřadu. V závislosti na výsledku řízení o výjimce žalovaný 1. opět posoudí odvolání žalobců.

113. Žalobci se v žalobách rovněž domáhali zrušení stanoviska EIA a potvrzujícího stanoviska EIA, žalobkyně a) pak navíc i rozhodnutí o výjimce a odvolacího rozhodnutí o výjimce. V těchto částech soud obě žaloby třetím výrokem odmítl.
114. Jde-li o obě závazná stanoviska, z judikatury NSS plyne, že závazné stanovisko není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Jeho přezkum je umožněn až v rámci konečného rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 – 113, publ. pod č. 2434/2011 Sb. NSS). To znamená, že byť soud zákonnost závazných stanovisek přezkoumává, nemůže je zrušit, jak se žalobci domnívají. Soud má pravomoc zrušit toliko napadené rozhodnutí, popř. předcházející rozhodnutí správních orgánů nižšího stupně (srov. § 76 odst. 1 a § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.), nikoliv podkladové úkony (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005 – 83, publ. pod č. 1324/2007 Sb. NSS). V dané věci se tedy soud oběma závaznými stanovisky zabýval v rozsahu uplatněných žalobních bodů, avšak část žalob, jimiž se žalobci domáhali jejich zrušení, musel soud odmítnout jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) a § 68 písm. e) s. ř. s.
115. Obdobně je tomu i v případě rozhodnutí o výjimce a odvolacího rozhodnutí o výjimce. I zde se podle judikatury NSS nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., ale o podkladové úkony, které se zásadně přezkoumávají v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. Samostatně soudně přezkoumatelným by bylo rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu, což není případ této věci (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011 – 66, publ. pod č. 2908/2013 Sb. NSS). Na uvedeném nic nemění, že se v případě

odvolacího rozhodnutí o výjimce jedná o rozhodnutí, kterým byla odvolání žalobců zamítnuta pro nepřípustnost, a netvoří proto s rozhodnutím o výjimce jeden celek. Nedávalo by smysl, aby takové rozhodnutí bylo samostatně přezkoumáváno, pokud by následně nemohlo být samostatně přezkoumáno samo rozhodnutí ve věci. K tomu soud v podrobnostech odkazuje na argumentaci v usnesení zdejšího soudu ze dne 12. 9. 2019, č. j. 43 A 71/2019 – 30, jímž již byla žaloba žalobce b) proti týmž rozhodnutím odmítnuta, a dále na rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2019, č. j. 9 As 278/2019-37, jímž byly závěry zdejšího soudu vyslovené v tomto usnesení aprobovány. Proto soudu nezbylo než i žalobu žalobkyně a) v této části odmítnout pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) a § 68 písm. e) s. ř. s.

116. Rovněž žalobce b) v žalobě původně navrhl (byť nikoli přímo v petitu, ale v textu žaloby), aby soud zrušil rozhodnutí o výjimce a odvolací rozhodnutí o výjimce. Následně však na výzvu soudu v podání ze dne 7. 10. 2019 uvedl, že se domáhá pouze přezkoumání těchto rozhodnutí v režimu § 75 odst. 2 druhé věty s. ř. s. Soud toto podání posoudil podle jeho obsahu jako částečné zpětvzetí žaloby, a proto druhým výrokem tohoto rozsudku řízení o žalobě žalobce b) zastavil v části, v níž se domáhal zrušení odvolacího rozhodnutí o výjimce a jemu předcházejícího rozhodnutí o výjimce [§ 47 písm. a) s. ř. s.].
117. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud následovně. Ve vztahu mezi oběma žalobci a žalovanými 2. a 3. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť v této části byly žaloby odmítnuty nebo řízení o nich zastaveno (§ 60 odst. 3 věta první s. ř. s.). Ve vztahu mezi žalobcem b) a žalovaným 3. se přitom nejednalo o případ zpětvzetí pro pozdější chování žalovaného 3. podle druhé věty uvedeného ustanovení. Ve vztahu mezi žalobkyní a) a žalovaným 1. měla žalobkyně a) úspěch v rozhodujícím rozsahu, neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno a dílčí neúspěch žalobkyně a) se týkal pouze odmítnutí části žaloby směřující proti odvolacímu rozhodnutí o výjimce, které však svým významem není pro posouzení míry jejího úspěchu určující. Soud proto přiznal žalobkyni a) plnou náhradu nákladů řízení. Ve vztahu mezi žalobcem b) a žalovaným 1. měl žalobce b) plný úspěch, a proto mu náleží plná náhrada nákladů řízení.
118. U žalobkyně a) tvoří náhradu nákladů řízení odměna advokáta ve výši 9 300 Kč za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), paušální náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč za tři úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Zástupce žalobkyně a) je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 2 142 Kč. Náhrada nákladů řízení žalobkyně a) tak činí celkem 15 342 Kč.
119. U žalobce b) tvoří náhradu nákladů řízení zaplacené soudní poplatky za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč (§ 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, použitý přiměřeně podle § 64 s. ř. s.). Náhrada nákladů řízení žalobce b) tak činí celkem 4 000 Kč.
120. Osoby zúčastněné na řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil žádnou povinnost. Přiznání náhrady nákladů z důvodů zvláštního zřetele hodných druhá osoba zúčastněná na řízení nenavrhovala; žadatelka pak sice přiznání náhrady nákladů řízení žádala, avšak neuvedla, v čem takové důvody spatřuje a soud je ani neshledal.
121. Soud závěrem poznamenává, že žalobkyně a) v řízení pod sp. zn. 43 A 75/2019 [původní řízení o žalobě žalobce b)] a žalobce b) v tomto řízení uplatňovali práva osob zúčastněných

na řízení. V důsledku spojení obou věcí nicméně žalobcům přísluší postavení účastníků řízení, a proto nemohou být současně i osobami zúčastněnými na řízení (viz § 34 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu